

EASO

Praktični vodnik urada EASO o ponovnih prošnjah

*Zbir praktičnih vodnikov
urada EASO*

December 2021

EASO

Praktični vodnik urada EASO o ponovnih prošnjah

***Zbir praktičnih vodnikov
urada EASO***

December 2021

Rokopis je bil dokončan novembra 2021.

Niti Evropski azilni podporni urad (EASO) niti osebe, ki delujejo v njegovem imenu, niso odgovorni za uporabo podatkov iz te publikacije.

Luxembourg: Urad za publikacije Evropske unije, 2023

© Evropski azilni podporni urad, 2021

PDF	ISBN 978-92-9400-424-6	doi:10.2847/423255	BZ-04-20-081-SL-N
Print	ISBN 978-92-9400-440-6	doi:10.2847/673834	BZ-04-20-081-SL-C

Slika na naslovnici: kyoshino, © iStock, 2020

Reprodukcija je dovoljena z navedbo vira. Za vsako uporabo ali reprodukcijo fotografij ali drugega gradiva, ki ni zaščiten z avtorskimi pravicami urada EASO, je treba pridobiti dovoljenje neposredno od imetnikov pravic.

O vodniku

Zakaj je ta vodnik nastal? Naloga Evropskega azilnega podpornega urada (EASO) je med drugim podpirati države članice Evropske unije in pridružene države (države EU+ ⁽¹⁾) s skupnim usposabljanjem, skupnimi standardi kakovosti in skupnimi informacijami o izvorni državi. V skladu s svojim splošnim ciljem, ki je podpirati države članice pri doseganju skupnih standardov in visokokakovostnih postopkov v okviru skupnega evropskega azilnega sistema, pripravlja skupna praktična orodja in smernice.

Kako je ta vodnik nastal? Vodnik so pripravili strokovnjaki iz vse Evropske unije (EU), k njegovemu nastanku pa so pomembno prispevali še Evropska komisija, Visoki komisariat Združenih narodov za begunce ter Evropski svet za begunce in izgnance ⁽²⁾. Njegovo oblikovanje je omogočil in usklajeval urad EASO. Preden je bil vodnik dokončan, je bilo v zvezi z njim v okviru mreže urada EASO za postopke mednarodne zaščite opravljeno posvetovanje z vsemi državami EU+.

Komu je vodnik namenjen? Vodnik je prvotno namenjen uradnim osebam, ki vodijo postopke mednarodne zaščite, osebam, ki vodijo razgovor, ter nosilcem odločanja in oblikovalcem politik nacionalnih organov za presojo. Poleg tega je to orodje koristno za uradnike za kakovost in pravne svetovalce ter vse druge osebe, ki v okviru EU delajo ali sodelujejo na področju mednarodne zaščite.

Kako uporabljati ta vodnik? Ta vodnik o ponovnih prošnjah je razdeljen na tri dele.

1. Postopkovna pravila, povezana s podajanjem, registracijo in vložitvijo ponovne prošnje, postopkom ugotavljanja dopustnosti ponovne prošnje ter pravico ostati in izjemami glede te pravice.
2. Predhodna obravnava, vključno z vidiki, kot so okoliščine, v katerih se predstavijo novi elementi in ugotovitve, ter kaj pomeni „znatno poveča verjetnost“.
3. Ponovne prošnje v posebnih primerih, kot na primer:
 - po odločbi o zavrnitvi predhodne prošnje kot neutemeljene, očitno neutemeljene ali nedopustne,
 - po umiku prošnje,
 - kadar vzdrževana odrasla oseba/neporočeni mladoletnik vloži novo prošnjo, potem ko je bila prošnja vložena v njenem/njegovem imenu,
 - po odločbi o izključitvi, prenehanju, preklicu, odvzemu ali zavrnitvi podaljšanja statusa mednarodne zaščite,
 - med obravnavanjem pritožbe zoper odločbo v zvezi s predhodno prošnjo,
 - pri večkratnih ponovnih prošnjah,
 - kadar zavrnjeni prosilec zapusti ozemlje ali ozemlja držav(-e) članic(-e),
 - po dublinskem postopku.

Te smernice bi bilo treba uporabljati skupaj s *Praktičnim vodnikom urada EASO: [Presoja dokazov](#), [Praktičnim vodnikom urada EASO: Pogoji za mednarodno zaščito](#), [Smernicami urada EASO o azilnem postopku: operativni standardi in kazalniki](#) ter [Praktičnim vodnikom urada EASO o izvajanju dublinske uredbe III: osebni razgovor in presoja dokazov](#).*

⁽¹⁾ 27 držav članic Evropske unije ter Islandija, Lihtenštajn, Norveška in Švica.

⁽²⁾ Končna izdaja vodnika ne odraža nujno stališč Visokega komisariata Združenih narodov za begunce.

Kako se ta vodnik navezuje na nacionalno zakonodajo in prakso? Vodnik je mehko konvergenčno orodje in ni pravno zavezujoč. V njem so upoštevani skupno dogovorjeni standardi.

Izjava o omejitvi odgovornosti

Vodnik je bil pripravljen brez poseganja v načelo, da lahko le Sodišče Evropske unije poda veljavno razlago prava Unije.

Kazalo

Seznam kratic in okrajšav	7
Uvod	8
1. Postopkovna pravila	9
1.1 Opredelitev ponovnih prošenj	9
1.1.1 Kaj so ponovne prošnje?	9
1.1.2 Zakaj ponovne prošnje?	9
1.1.3 Podajanje ponovnih navedb	10
1.2 Podajanje, registracija in vložitev ponovne prošnje	11
1.2.1 Splošna načela	11
1.2.2 Jamstva za prosilce	12
1.2.3 Obveznosti prosilca	13
1.2.4 Podajanje ponovne prošnje	14
1.2.5 Registracija ponovne prošnje	15
1.2.6 Vložitev ponovne prošnje	16
1.2.7 Nadaljnje obravnavanje predhodne prošnje	16
1.3 Postopek ugotavljanja dopustnosti ponovne prošnje	17
1.3.1 Kdo izvaja postopek ugotavljanja dopustnosti?	17
1.3.2 Roki	17
1.3.3 Predložitev dejstev in dokazov	18
1.3.4 Izvajanje postopka ugotavljanja dopustnosti	19
1.4 Pravica ostati v primeru ponovnih prošenj	21
1.4.1 Izjema glede pravice ostati med postopkom na prvi stopnji	21
1.4.2 Izjeme glede pravice ostati med pritožbenim postopkom	22
2. Predhodna obravnava	24
2.1 Kaj so „novi elementi in ugotovitve“?	24
2.1.1 Elementi in ugotovitve	24
2.1.2 Kdaj je elemente mogoče šteti za nove?	25
2.2 Trije scenariji, v katerih je mogoče predstaviti nove elemente	26
2.2.1 Novi element utemeljuje predhodno materialno dejstvo	27
2.2.2 Novo materialno dejstvo	27
2.2.3 Nova trditev	27
2.3 Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?	28
2.3.1 Standard povečanja verjetnosti	28
2.3.2 Merila za določitev pomembnega povečanja verjetnosti, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito	29
2.3.3 Pomembno povečanje v primerjavi s predhodno odločbo	30

3. Ponovne prošnje v posebnih primerih	35
3.1 Po zavrnitvi predhodne prošnje kot neutemeljene.....	35
3.2 Po zavrnitvi predhodne prošnje kot očitno neutemeljene	35
3.3 Po zavrnitvi predhodne prošnje kot nedopustne.....	36
3.3.1 Druga država članica je priznala mednarodno zaščito	36
3.3.2 Pojem države prvega azila.....	37
3.3.3 Pojem varne tretje države	37
3.4 Po umiku prošnje	37
3.4.1 Izrecni umik	37
3.4.2 Implicitni umik.....	40
3.5 Vzdrževana odrasla oseba/neporočen mladoletnik vloži novo prošnjo, potem ko je bila prošnja vložena v njegovem imenu	40
3.5.1 Dejstva, ki upravičujejo ločeno prošnjo.....	41
3.5.2 Okoliščine, ko mladoletnik postane odrasla oseba	42
3.6 Po odločbi o izključitvi.....	42
3.7 Po prenehanju, preklicu, odvzemu ali zavrnitvi podaljšanja statusa mednarodne zaščite	42
3.7.1 Prenehanje	43
3.7.2 Preklic, odvzem ali zavrnitev podaljšanja	43
3.7.3 Odsotnost prosilca	45
3.8 Med obravnavanjem tožbe zoper odločbo v zvezi s predhodno prošnjo	45
3.9 Večkratne ponovne prošnje.....	46
3.10 Kadar zavrnjeni prosilec zapusti ozemlje(-a) držav(-e) članic(-e)	46
3.11 Po dublinskem postopku.....	47
3.11.1 Dublinska uredba III.....	47
3.11.2 Ponovna prošnja v odgovorni državi članici.....	48
3.11.3 Ponovna prošnja v državi članici prosilki	49

Seznam kratic in okrajšav

Direktiva o azilnih postopkih	Direktiva 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (prenovitev)
Direktiva o pogojih	Direktiva 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (prenovitev)
Država(-e) članica(-e)	država(-e) članica(-e) Evropske unije
Države EU+	države članice Evropske unije in pridružene države
EASO	Evropski azilni podporni urad
EU	Evropska unija
SEU	Sodišče Evropske unije

Uvod

Države EU+ se srečujejo z vse večjimi izzivi zaradi ponovnih prošenj, ki postajajo vse številčnejše in obsežnejše. Delež ponovnih prošenj ⁽³⁾ od leta 2016 narašča: po podatkih Eurostata je leta 2016 le 4,45 % vseh prosilcev predhodno že vložilo prošnjo v isti državi. Ta delež je leta 2018 narasel na 9,8 %, leta 2019 je znašal 9,6 % in leta 2020 dosegel 11,6 %. To pomeni, da je leta 2020 vsak deseti prosilec predhodno že zaprosil za mednarodno zaščito v isti državi EU+. Ocenjevanje ponovnih prošenj skupaj z njihovim vse večjim številom kljub navidezno enostavnem postopku povzroča težave. Točen potek ocenjevanja se razlikuje glede na okoliščine predhodne prošnje in odločbo v zvezi z njo. Zato je lahko ocenjevanje ponovne prošnje zapleten postopek.

Ta praktični vodnik temelji zlasti na pravnih določbah direktive o azilnih postopkih. Namenjen je zagotavljanju smernic uradnim osebam, ki vodijo postopke mednarodne zaščite, v zvezi s postopkom obravnave in posebnimi postopkovnimi pravili za ocenjevanje ponovnih prošenj.

V uvodnem poglavju je pojasnjen pojem ponovne prošnje. V njem je navedeno, čemu je treba nameniti posebno pozornost med podajanjem, registracijo in vložitvijo ponovne prošnje, določa pa tudi posebne postopkovne vidike obravnave dopustnosti. To poglavje se zaključi s temo pravice ostati v državi in s tem povezanimi izjemami. V drugem poglavju je dodatno preučena predhodna obravnava „novih elementov“, tj. scenariji, v katerih je mogoče predstaviti nove elemente, opredelitev pojma „novo“ in ali novi element pomembno povečuje verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite. V zadnjem poglavju so preučene posebnosti ocene glede na posebne razmere, v katerih je bila vložena ponovna prošnja, in način zaključka predhodne prošnje.

⁽³⁾ Po podatkih Eurostata pojem ponovnih prošenj zajema ponovne prošnje (člen 2(q) direktive o azilnih postopkih) ter nove prošnje za azil po prekinitvi predhodnega postopka obravnavanja prošnje in ponovno uvedbo postopkov (člen 28(2) direktive o azilnih postopkih). Več informacij je na voljo na Eurostatovi spletni strani z opredelitvijo pojma ponovnega prosilca, [Statistics Explained – Glossary: Repeated applicant](#), 22. marec 2019.

1. Postopkovna pravila

1.1 Opredelitev ponovnih prošenj

1.1.1 Kaj so ponovne prošnje?

V direktivi o azilnih postopkih „ponovna prošnja“ pomeni:

„nadaljnjo prošnjo za mednarodno zaščito, podano po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo, vključno s primeri, ko je prosilec prošnjo izrecno umaknil, in primeri, ko je organ za presojo prošnjo zavrnil po njenem implicitnem umiku v skladu s členom 28(1)“ direktive o azilnih postopkih ⁽⁴⁾.

V direktivi o azilnih postopkih je predvideno, da se ponovna prošnja lahko vloži po dokončni zavrnilni odločbi. V zvezi s tem, kdaj se lahko pri pristojnih organih vloži ponovna prošnja, ni drugih omejitev. Ponovna prošnja bi bila lahko potrebna v primerih, v katerih pride do bistvene spremembe v osebnih okoliščinah prosilca ali razmerah v njegovi izvorni državi, ne glede na to, koliko časa je minilo od izdaje dokončne odločbe.

V direktivi o azilnih postopkih je določen okvir obravnave, v katerem bi bilo treba oceniti ponovno prošnjo. Določeni so zlasti minimalni pogoji za predhodno obravnavo ponovne prošnje z namenom izdaje odločbe v zvezi z njeno dopustnostjo ⁽⁵⁾. V njej so določena tudi postopkovna pravila, ki se uporabljajo med predhodno obravnavo postopka ugotavljanja dopustnosti (glej [oddelek 1.2 z naslovom Podajanje, registracija in vložitev ponovne prošnje](#) ter [oddelek 1.3 z naslovom Postopek ugotavljanja dopustnosti ponovne prošnje](#)), in posebne izjeme glede pravice ostati na ozemlju države članice gostiteljice ⁽⁶⁾ v primeru ponovne prošnje, pri čemer se vedno upošteva temeljno načelo *nevračanja* ⁽⁷⁾ v skladu z obveznostmi, ki jih državam članicam nalagata mednarodno pravo in pravo Evropske unije (EU) (glej [oddelek 1.4 Pravica ostati v primeru ponovnih prošenj](#)).

1.1.2 Zakaj ponovne prošnje?

Pojem ponovnih prošenj iz direktive o azilnih postopkih izhaja iz zavedanja, da morda obstajajo razlogi, zakaj želi/mora prosilec po zavrnilni odločbi znova zaprositi za mednarodno zaščito. Možnost podajanja ponovne prošnje je ključna za upoštevanje načela *nevračanja*. Države EU+ so v skladu z mednarodnim pravom dolžne zagotoviti, da se prosilcev ne pošlje v državo, ki krši načelo *nevračanja* ali pravne obveznosti v okviru mednarodnih pogodb o človekovih pravicah.

V tem okviru se priznava tudi, da se ponovne prošnje ne vlagajo vedno na podlagi novih dokazov ali dejstev. V direktivi o azilnih postopkih je navedeno, da bi bila zahteva, da države članice izpeljejo nov celoten postopek obravnave, kadar prosilec poda ponovno prošnjo, ne da bi predložil nove dokaze ali navedbe, nesorazmerna. Države članice bi morale v takih primerih imeti možnost, da prošnjo zavrnejo kot

⁽⁴⁾ Člen 2(q) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁵⁾ Člen 40 direktive o azilnih postopkih.

⁽⁶⁾ Člen 9(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁷⁾ Obveznost držav, da se vzdržijo vsakršnega izгона ali prisilne vrnitve osebe v razmere, v katerih bi ji lahko grozil pregon ali mučenje, nečloveško ali poniževalno ravnanje ali kaznovanje.

nedopustno ⁽⁸⁾. Direktiva o azilnih postopkih ⁽⁹⁾ državam članicam zagotavlja možnost, da prošnjo štejejo za nedopustno v izčrpnem sklopu primerov, vključno s primerom ponovnih prošenj. Vendar je treba opozoriti, da je ta določba neobvezna, države članice pa se lahko odločijo tudi, da bodo presojele take primere vsebinsko.

1.1.3 Podajanje ponovnih navedb

V direktivi o azilnih postopkih je določeno, da:

„[k]adar oseba, ki je zaprosila za mednarodno zaščito v državi članici, poda ponovne navedbe ali vloži ponovno prošnjo v isti državi članici, ta država članica obravnava te ponovne navedbe ali elemente ponovne prošnje v okviru obravnavanja predhodne prošnje“ ⁽¹⁰⁾.

Ponovna prošnja sledi dokončni zavrnilni odločbi in je predmet predhodne obravnave v zvezi s tem, ali so se pojavili oziroma so bili predstavljeni novi elementi ⁽¹¹⁾. Ni podobnih zahtev, ki bi se zahtevale za primere, v katerih prosilec poda „ponovne navedbe“. Tako je mogoče sklepati, da se „ponovne navedbe“ nanašajo na predložitev navedb ali elementov pred izdajo dokončne odločbe o (predhodni) prošnji. Zato bi bilo treba te elemente šteti za dodatne oziroma ponovne navedbe in jih preučiti v okviru obravnave (predhodne) prošnje, in sicer na prvi stopnji ali, če je bila že izdana odločba na prvi stopnji o zavrnitvi mednarodne zaščite, med pritožbenim postopkom ⁽¹²⁾. Tako bi bilo treba, če se ugotovi, da se predhodna prošnja še obravnava ali da je mogoče vložiti pritožbo, pri čemer je mogoče predstaviti kakršna koli nerešena vprašanja, nove okoliščine obravnavati kot ponovne navedbe v okviru odprte prošnje ali pritožbe.

S členom 40(1) direktive o azilnih postopkih je določena povezava med obravnavo ponovnih navedb ali ponovne prošnje ter predhodno vložene prošnje. Pristojni organ lahko na podlagi te povezave določi, ali predhodni postopek še poteka in ali je mogoče vanj vključiti obravnavo novih elementov. V kolikor temu ni tako, lahko pristojni organ obravnava zahteve predhodne obravnave iz direktive o azilnih postopkih ⁽¹³⁾, da bi ugotovil, ali so se pojavili oziroma so bili predstavljeni novi elementi ali ugotovitve. Glej [oddelek 3.8 z naslovom Med obravnavanjem pritožbe zoper odločbo v zvezi s predhodno prošnjo](#).

Kot v primeru prve prošnje so lahko v postopek obravnave poleg organa za presojo vključeni tudi drugi organi, ki morajo imeti vlogo na ravni postopka ugotavljanja dopustnosti ⁽¹⁴⁾. To je pomembno pri ponovnih prošnjah, ker v nekaterih državah članicah razgovore o dopustnosti izvajajo drugi pristojni organi, kot je policija ali osebje na mejnih prehodih, čeprav je za obravnavo prošnje še naprej pristojen organ za presojo.

⁽⁸⁾ Uvodna izjava 36 direktive o azilnih postopkih.

⁽⁹⁾ Člen 33(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽¹⁰⁾ Člen 40(1) direktive o azilnih postopkih.

⁽¹¹⁾ Člen 40(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽¹²⁾ SEU je pojasnilo metode za obravnavo trditev in dokazov kot „naknadnih navedb“ pri uporabi člena 40(1) in člena 46(3) direktive o azilnih postopkih. Glej SEU, sodba z dne 4. oktobra 2018, [Ahmedbekova](#), C-652/16, ECLI:EU:C:2018:801.

Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#).

⁽¹³⁾ Člen 40(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽¹⁴⁾ Člen 34(2) direktive o azilnih postopkih.

Vzdrževana oseba ali neporočen mladoletnik vloži novo prošnjo po tem, ko je bila predhodna prošnja vložena v njegovem imenu

Vzdrževana oseba ali neporočen mladoletnik lahko vloži prošnjo, potem ko je bila prošnja že vložena v njegovem imenu ⁽¹⁵⁾. Več informacij je na voljo v [oddelku 3.5 z naslovom Vzdrževana odrasla oseba/ neporočen mladoletnik vloži novo prošnjo, potem ko je bila prošnja vložena v njegovem imenu](#).

1.2 Podajanje, registracija in vložitev ponovne prošnje

1.2.1 Splošna načela

Poglavje III direktive o azilnih postopkih o postopkih na prvi stopnji zajema tudi postopkovna pravila za obravnavo ponovnih prošenj. Ker so številne določbe iz direktive o azilnih postopkih v zvezi z ponovnimi prošnjami neobvezne, lahko države članice določijo nadaljnja nacionalna pravila, ki urejajo predhodno obravnavo ponovne prošnje v okviru zadevne direktive. V vsakem primeru je treba vedno spoštovati osnovna načela in jamstva, določena z direktivo o azilnih postopkih ⁽¹⁶⁾, še zlasti:

- načelo *nevračanja*,
- pravico ostati na ozemlju do zaključka obravnave prošnje, ne glede na natančno določene izjeme iz člena 41 direktive o azilnih postopkih,
- pravico do obveščenosti,
- pravico do zaupnosti,
- načelo nediskriminacije in enakosti spolov,
- primarna skrb največje koristi otroka,
- pravico do pravičnega in učinkovitega postopka mednarodne zaščite,
- pravico do posamične, objektivne in nepristranske obravnave,
- pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

Spoštovanje navedenih načel zagotavlja, da imajo prosilci učinkovit dostop do novega postopka mednarodne zaščite. Zlasti v zvezi z ponovnimi prošnjami je v direktivi o azilnih postopkih dodatno poudarjen učinkovit dostop prosilcev do postopka pri zagotavljanju, da nacionalna pravila v zvezi s postopkovnim okvirom za predhodno obravnavo „prosilcu ne smejo onemogočiti dostopa do novega postopka, niti ne povzročiti dejanskega izničenja ali resne okrnjenosti tega dostopa“ ⁽¹⁷⁾. Utemeljitev za to je, da se prosilcev ne izključi iz novega postopka mednarodne zaščite. To tudi zagotavlja možnost, da prosilec znova vloži prošnjo ali predloži nova dejstva, če so se njegove osebne okoliščine ali razmere v izvorni državi pomembno spremenile, da bi lahko presodili, ali izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito.

⁽¹⁵⁾ Člen 40(6) direktive o azilnih postopkih.

⁽¹⁶⁾ Več informacij je na voljo v naslednjih orodjih: EASO, [Smernice urada EASO o azilnem postopku: operativni standardi in kazalniki](#), september 2019; EASO, [Asylum Procedures and the Principle of Non-refoulement – Judicial analysis](#) (Azilni postopki in načelo nevračanja – sodna analiza), 2018; EASO, [Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System – Judicial analysis](#) (Presoja dokazov in ocena verodostojnosti v okviru skupnega evropskega azilnega sistema – sodna analiza), 2018.

⁽¹⁷⁾ Drugi pododstavek člena 42(2) direktive o azilnih postopkih.

Ob upoštevanju navedenega bi morale države zagotavljati učinkovit dostop prosilca do postopka mednarodne zaščite v skladu z določbami direktive o azilnih postopkih. To se uporablja ne glede na vrsto uporabljenega postopka obravnave.

1.2.2 Jamstva za prosilce

V direktivi o azilnih postopkih ⁽¹⁸⁾ je poudarjena obveznost držav članic, da zagotovijo, da se ustrezna jamstva ⁽¹⁹⁾ enako uporabljajo v primerih ponovnih prošenj na podlagi načela, da je vsak prosilec upravičen do ustrezne obravnave njegove prošnje. Osnovna jamstva iz direktive o azilnih postopkih so navedena v nadaljevanju.

- **Dostop do informacij.** Prosilčevo razumevanje postopka mednarodne zaščite je bistveno za doseganje pravičnega postopka obravnave v skladu z direktivo o azilnih postopkih. Države članice morajo prosilcu pravočasno predložiti informacije o različnih postopkih mednarodne zaščite, da se mu omogoči uveljavljanje pravic in da lahko izpolni svoje obveznosti, v jeziku, ki ga razume ⁽²⁰⁾.

V direktivi o azilnih postopkih niso opredeljena orodja ali sredstva, prek katerih naj bi bile informacije zagotovljene. Tako bi morale splošne informacije o različnih postopkih mednarodne zaščite, vključno z ponovnimi prošnjami, zagotavljati države članice. Te informacije bi se lahko posredovale ustno ali pisno (z brošurami, letaki, namenski spletni stranmi ali mobilnimi aplikacijami).

Informacije je treba posredovati celostno, tako da prosilec razume, kje oziroma kako lahko vloži prošnjo za azil, kakšne pravice in obveznosti ima ter kakšne so morebitne druge zahteve postopkov.

Pri podajanju/registraciji/vložitvi ponovne prošnje morajo informacije, ki se predložijo prosilcu, vključevati vidike postopka ugotavljanja dopustnosti. Najprej bi bilo treba prosilcu pojasniti, kaj je ponovna prošnja. Tako se zagotovi, da se prosilec zaveda pogojev za dostop do novega postopka mednarodne zaščite ter pravic in obveznosti, ki jih ima med postopkom, vključno s posledicami za prosilce, ki teh obveznosti ne izpolnjujejo. Informacije bi morale zajemati:

- o postopkovne faze prošnje,
- o vrsto postopka obravnave,
- o kaj pomeni „predložitev novih elementov“ in kaj je potrebno za to,
- o možnost osebne razgovora,
- o posebne časovne roke,
- o rezultat izdane odločbe v zvezi z njegovo prošnjo in pravna sredstva zoper njo, kadar se ponovna prošnja zavrne,
- o izjeme glede pravice ostati.

Te informacije bi morale biti podane dovolj zgodaj, da lahko prosilec uveljavlja pravice, ki so mu zagotovljene na podlagi direktive o azilnih postopkih, ter da lahko v celoti izpolnjuje ustrezne obveznosti, zlasti ob upoštevanju, da se pri obravnavi ponovne prošnje uporabljajo krajši roki.

⁽¹⁸⁾ Člen 42(1).

⁽¹⁹⁾ Določeno v členu 12(1)(a) direktive o azilnih postopkih.

⁽²⁰⁾ Člen 12(1)(a) direktive o azilnih postopkih.

- Dostop do Visokega komisariata Združenih narodov za begunce ali drugih organizacij, ki zagotavljajo pravno svetovanje ali zastopanje, in komuniciranje z njimi.
- Dostop do pravne pomoči in zastopanja v pritožbenem postopku (na zahtevo) ⁽²¹⁾.
- Zagotavljanje posebnih jamstev v postopku in ustrezne podpore, kadar se oceni, da ima prosilec potrebe po posebnih jamstvih v postopku ⁽²²⁾.
- Dodatna jamstva za mladoletnike brez spremstva ⁽²³⁾.
- Zagotoviti je treba tudi posebna praktična jamstva, da bi omogočili učinkovito izvajanje pravice ostati, in sicer v skladu z nacionalnim pravom, da bi prosilcu omogočili, da ostane na ozemlju države do zaključka pritožbe, kar vključuje zlasti zaščito pred *vrnitvijo*.
- Jezikovna jamstva ⁽²⁴⁾. Pri podajanju/registraciji/vložitvi prošnje mora biti zagotovljeno tolmačenje. Če se osebni razgovor opusti, saj pri obravnavi ponovnih prošenj ni obvezen ⁽²⁵⁾, prošnja pa temelji na pisnih navedbah, je treba zagotoviti prevod obrazca za predložitev, če je to primerno, ali prošnje za mednarodno zaščito.

1.2.3 Obveznosti prosilca

V direktivi o azilnih postopkih niso določena le jamstva, ki se nanašajo na prosilce ⁽²⁶⁾, ampak tudi njihove obveznosti ⁽²⁷⁾.

Obveznost sodelovanja

Prosilci so kot tudi v okviru prvotne prošnje zavezani, da sodelujejo s pristojnimi organi, da bi ti ugotovili njihovo identiteto in druge elemente iz direktive o pogojih ⁽²⁸⁾, kot so dejstva in okoliščine v zvezi z njihovo potrebo po mednarodni zaščiti. Države članice lahko prosilcu naložijo druge obveznosti sodelovanja, če so potrebne za oceno prošnje.

Obveznost utemeljitve

V posebnem primeru ponovnih prošenj zgornjo obveznost dodatno dopolnjuje člen 40 direktive o azilnih postopkih v povezavi s členom 42(2)(a) direktive o azilnih postopkih. Ko prosilec poda ponovno prošnjo, mora predstaviti „nove elemente ali ugotovitve“ ⁽²⁹⁾. Več podrobnosti je na voljo v [oddelku 2.1 z naslovom Kaj so „novi elementi in ugotovitve“?](#)

⁽²¹⁾ Več informacij o pravici do pravne pomoči in zastopanja je na voljo v oddelku 11 publikacije urada EASO, [Smernice urada EASO o azilnem postopku: operativni standardi in kazalniki](#), september 2019.

⁽²²⁾ Več informacij o jamstvih v postopku za posebne potrebe je na voljo v oddelku 9 publikacije urada EASO, [Smernice urada EASO o azilnem postopku: operativni standardi in kazalniki](#), september 2019.

⁽²³⁾ Člen 25 direktive o azilnih postopkih.

⁽²⁴⁾ Več informacij o jezikovnih jamstvih je na voljo v oddelku 10 publikacije urada EASO, [Smernice urada EASO o azilnem postopku: operativni standardi in kazalniki](#), september 2019.

⁽²⁵⁾ Člen 34 in člen 42(2)(b) direktive o azilnih postopkih.

⁽²⁶⁾ Člen 12(1) direktive o azilnih postopkih.

⁽²⁷⁾ Člen 13 direktive o azilnih postopkih.

⁽²⁸⁾ Člen 4(2) direktive o pogojih.

⁽²⁹⁾ Izraz „elementi“ v tem praktičnem vodniku se vedno nanaša na celotni izraz „elementi ali ugotovitve“ iz člena 40(2) direktive o azilnih postopkih.

Novi elementi se morajo nanašati tudi na obravnavo, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite.

Zgornja merila je treba obravnavati kot celoto, da bi utemeljili nov postopek. Zato postane očitno, da mora prosilec predložiti nove elemente. Novo celovito obravnavo prošnje po predhodni zavrnitvi je treba ustrezno utemeljiti. V nasprotnem primeru bi država članica zaradi pomanjkanja takih „novih elementov ali ugotovitev“ ponovno prošnjo upravičeno zavrnila **v skladu z načelom pravnomočnosti** ⁽³⁰⁾ ⁽³¹⁾. To pomeni, da država članica ni obvezana znova obravnavati istih razlogov za mednarodno zaščito in da lahko ponovno prošnjo šteje za nedopustno. Zato obveznost prosilca, da navede/predstavi nova dejstva ali okoliščine, tudi s predložitvijo vseh razpoložljivih materialnih, dokumentarnih ali drugih dokazov v zvezi z njegovo potrebo po mednarodni zaščiti, postane nujen sestavni del postopka ugotavljanja dopustnosti. Informacije o obveznosti utemeljitve je treba zagotoviti pravočasno, da lahko prosilec predloži razloge, zakaj znova zaproša za mednarodno zaščito. Od prosilcev se lahko zahteva, da ob vložitvi nove prošnje predložijo vse elemente, s katerimi razpolagajo. Do izdaje odločbe v zvezi z njihovo prošnjo bi morali imeti tudi možnost, da predložijo nadaljnje elemente. Podobno morajo uradne osebe v primeru hkratne registracije in vložitve ponovne prošnje zagotoviti, da skrajšani postopek ne bo oviral zmožnosti prosilca, da pojasni razloge za svojo prošnjo.

Poleg tega bi moral organ za presojo obravnavati prosilčevo obveznost sodelovanja in utemeljitve svojega primera skupaj z njihovimi osebnimi okoliščinami, zlasti kadar so prisotna vprašanja ranljivosti. Tako bi bilo treba posamezno oceno predhodnih razlogov obravnavati v povezavi z dolžnostjo države članice, da zagotovi vse relevantne informacije, ki se sčasoma prilagodijo osebnim okoliščinam prosilca, če se zanj ugotovi, da potrebuje posebna jamstva v postopku ⁽³²⁾. Vendar ne bi smeli nobenega pravila, ki od prosilcev zahteva, da ustrezno utemeljijo svojo ponovno prošnjo, uporabiti tako, da bi bila izključena možnost novega postopka ali resno omejen dostop prosilcev do takega postopka v skladu z direktivo o azilnih postopkih ⁽³³⁾.

1.2.4 Podajanje ponovne prošnje

Prosilci podajo ponovno prošnjo v večini primerov neposredno pri organih, odgovornih za registracijo in/ali vlaganje prošenj za mednarodno zaščito. Razlog za to je, da so prosilci že prisotni na ozemlju države članice in so seznanjeni s pristojnimi organi. Ponovne prošnje, ki niso podane neposredno pri pristojnih organih, se najpogosteje podajo v okviru aretacije ali pridržanja ali v okviru postopka odstranitve. V teh primerih se ponovna prošnja najpogosteje poda pri policiji, organih, pristojnih za priseljevanje, osebju ustanov za pridržanje ali organih, pristojnih za sprejem. Če ti organi niso pristojni za registracijo prošnje, bi morali vsaj:

- (a) imeti ustrezne informacije in navodila, da lahko prosilce usmerijo, kje in kako lahko vložijo prošnjo za mednarodno zaščito, ter
- (b) se udeležiti ustreznega usposabljanja za izvajanje nalog v zvezi s postopkom mednarodne zaščite.

Prosilec je pred *vračanjem* zaščiten takoj, ko poda prošnjo, brez poseganja v izjeme glede pravice ostati iz [oddelka 1.4 z naslovom Pravica ostati v primeru ponovnih prošenj](#). V okviru osnovnih jamstev prosilcev v

⁽³⁰⁾ *Pravnomočnost* pomeni dokončno odločitev sodišča, ki se ne more več izpodbijati z rednimi pravnimi sredstvi in obvezuje stranke zadeve.

⁽³¹⁾ Uvodna izjava 36 direktive o azilnih postopkih.

⁽³²⁾ Člen 24(3) direktive o azilnih postopkih.

⁽³³⁾ Člen 42(2) direktive o azilnih postopkih.

ustanovah za pridržanje je treba zagotoviti tudi brezplačne storitve tolmačenja, kadar so potrebne, in dostop do organizacij, ki zagotavljajo zastopanje.

V skladu z direktivo o pogojih za sprejem ⁽³⁴⁾ so s podajanjem ponovne prošnje povezane tudi druge posledice. V poglavju III navedene direktive se državam članicam omogoča, da zmanjšajo ali ukinejo materialne pogoje sprejema (nastanitev, hrana in obleka), če je prošnja ponovna, kot je opredeljeno v direktivi o azilnih postopkih. To pomeni, da prosilec med obravnavo ponovne prošnje morda ne bo imel pravice do nastanitve ali druge materialne pomoči. Vendar je treba opozoriti, da je treba morebitno odločitev o zmanjšanju ali ukinitvi materialnih pogojev za sprejem sprejeti posamično, objektivno in nepristransko ter navesti razloge zanjo. Taka odločitev mora temeljiti na načelu sorazmernosti in mora spoštovati človekovo dostojanstvo. Ocena mora temeljiti na posebnem položaju zadevne osebe. Države članice ne morejo ukiniti materialnih pogojev za sprejem, če bi prosilcem s tem odvzeli možnost zadovoljitve najosnovnejših potreb, povezanih z namestitvijo, hrano ali obleko ⁽³⁵⁾.

1.2.5 Registracija ponovne prošnje

Države članice se lahko same odločijo, kateri organi so pristojni za registracijo prošenj, vključno z ponovnimi prošnjami. Če se prošnja poda pri organu, ki ni pristojen za njeno registracijo, morajo države članice zagotoviti, da se registracija izvede v šestih delovnih dneh. Po drugi strani se lahko registracija, kadar se prošnja poda pri organu, ki je pristojen za njeno registracijo, izvede na mestu samem, v vsakem primeru pa v treh delovnih dneh ⁽³⁶⁾.

V tej fazi postopka se zberejo informacije v zvezi z ugotavljanjem identitete prosilca, **ki vključujejo elemente, podobne tistim, ki se zbirajo med prvotnim postopkom** ⁽³⁷⁾. Države članice lahko vzpostavijo povezavo z informacijami, ki so jih zbrali predhodno, in jih lahko posodobijo v zvezi s posebnimi dejstvi, ki so se morda spremenila po predhodni registraciji (npr. zakonski stan, rojstvo otrok, naslov).

Odvizno od nacionalne prakse lahko registracija vključuje druge informacije, kot so: odvzem prstnih odtisov (obveznost držav članic, da odvzamejo prstne odtise vseh prosilcev, starih najmanj 14 let, se uporablja tudi za ponovne prošnje ⁽³⁸⁾); opredelitev morebitnih ranljivosti in posebnih potreb čim prej v postopku, da bi prosilcu, ki to potrebuje, zagotovili posebna jamstva v postopku (verjetno bo na voljo seznam ranljivosti iz prvotnega postopka); zdravniški pregled; razporeditev v sprejemne zmogljivosti;

⁽³⁴⁾ Direktiva 2013/33/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o standardih za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito (prenovitev).

⁽³⁵⁾ Glej tudi sodbo v zadevi Haqbin, v kateri je SEU pojasnilo obveznost držav članic, da stalno in brez prekinitve zagotavljajo dostojen življenjski standard, vključno z nadzorovanjem, ali se z zagotavljanjem pogojev za sprejem dejansko zagotavlja ustrezen življenjski standard. SEU, sodba z dne 12. novembra 2019, [Zubair Haqbin proti Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers](#), C-233/18, ECLI:EU:C:2019:956. Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#).

⁽³⁶⁾ Člen 6(1) direktive o azilnih postopkih.

⁽³⁷⁾ Več podrobnosti je na voljo v publikaciji urada EASO, [Practical Guide on Registration](#) (Praktični vodnik za registracijo prošenj), december 2021.

⁽³⁸⁾ Ta obveznost je opisana v členu 9(1) [Uredbe \(EU\) št. 603/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Uredbe \(EU\) št. 604/2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, in o zahtevah za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac, ki jih vložijo organi kazenskega pregona držav članic in Europol za namene kazenskega pregona, ter o spremembi Uredbe \(EU\) št. 1077/2011 o ustanovitvi Evropske agencije za operativno upravljanje obsežnih informacijskih sistemov s področja svobode, varnosti in pravice](#) (UL L 180, 29.6.2013, str. 1).

varnostno preverjanje; zagotavljanje postopkovnega in pravnega svetovanja; svetovanje o možnostih vrnitve ali druge informacije v zvezi s pravicami in dolžnostmi prosilcev.

Na tej stopnji se lahko od prosilcev zahteva tudi pisna predstavitev novih elementov in/ali predložitve ustrezne dokumentacije ali drugih dokazov, s katerimi razpolagajo in ki so morda potrebni za oceno njihovega primera ⁽³⁹⁾.

Faza registracije je namenjena izboljšanju učinkovitosti pravic in obveznosti, ki se sprožijo pri podajanju prošnje za mednarodno zaščito. Vendar je v primeru ponovnih prošenj mogoče odstopanje od določenih pravic, kar je odvisno od nacionalnega prava (npr. pravica do nastanitve v sprejemni zmogljivosti ali pravica do osebnega razgovora). Države članice lahko na tej stopnji odstopajo od pravice ostati na ozemlju le v primeru druge, tretje itd. ponovne prošnje, in sicer po posvetovanju z organom za presojo. Več informacij o tem sledi v nadaljevanju.

1.2.6 Vložitev ponovne prošnje

V direktivi o azilnih postopkih ni prepovedano povezovanje faz registracije in vložitve: koraka je mogoče združiti, če so izpolnjena ustrezna jamstva v postopku.

Države članice lahko določijo pravila, ali bi morala vložitev ponovne prošnje potekati osebno pred ustreznimi organi ali na določenem mestu ⁽⁴⁰⁾. Prošnjo je mogoče vložiti prek obrazca, ki ga izpolni prosilec. V direktivi o azilnih postopkih niso določene posebne zahteve razen te, da je treba predložiti obrazec. V vsakem primeru bi moral obrazec vključevati vsaj nove elemente in dokaze v podporo prošnji, razen če so že bili predloženi v prejšnjem koraku postopka.

Če se osebni razgovor opusti v skladu z nacionalnim pravom, je zelo pomembno, da lahko prosilec pisno predloži in utemelji nove elemente.

1.2.7 Nadaljnje obravnavanje predhodne prošnje

„Ponovna prošnja“ pomeni, da je bila prošnja za mednarodno zaščito vložena po izdaji dokončne odločbe o predhodni prošnji (ter je tako ni mogoče nadalje izpodbijati), vključno s primeri izrecnega in implicitnega umika predhodne prošnje ⁽⁴¹⁾. Zato je mogoče ponovno prošnjo podati le po dokončni zavrnitvi predhodne prošnje. Če se prosilec sklicuje na nove elemente, bi bilo najprej treba določiti, v kateri fazi je njegova predhodna prošnja. Če je bila izdana dokončna odločba, bi se ob pojavu novih okoliščin vložila ponovna prošnja.

Če je bila predhodna prošnja za mednarodno zaščito umaknjena, bi bilo najprej treba poudariti razliko med **izrecnim** in **implicitnim** umikom.

Če je prosilec **izrecno** umaknil svojo prošnjo ⁽⁴²⁾, se vsaka pozneje vložena prošnja šteje za ponovno prošnjo in se zanjo uporablja postopek ugotavljanja dopustnosti. Tako je ne glede na to, ali je organ za

⁽³⁹⁾ Več informacij o dolžnosti prosilca, da utemelji svojo prošnjo, je na voljo v [oddelku 1.2.3 Obveznosti prosilca](#).

⁽⁴⁰⁾ Člen 6(3) in (4) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁴¹⁾ Člen 2(e) in (q) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁴²⁾ Člen 27 direktive o azilnih postopkih.

presojo izdal sklep o prekinitvi obravnave ali odločbo o zavrnitvi prošnje ali pa se je odločil, da bo obravnavo prekinil brez izdaje sklepa.

Po drugi strani pa se v zvezi s prošnjami, podanimi po **implicitnem** umiku ⁽⁴³⁾, okoliščine bistveno razlikujejo, kar je odvisno od tega, ali je organ za presojo prošnjo zavrnil ali pa je prekinil obravnavo. Novo prošnjo je mogoče obravnavati kot ponovno prošnjo le po tem, ko je organ za presojo odločil, da je predhodna prošnja „na podlagi ustrezne vsebinske obravnave [...] neutemeljena“ ⁽⁴⁴⁾, ter je tako zavrnil prošnjo, pri čemer je ta odločba dokončna. Če pa je organ za presojo po implicitnem umiku izdal sklep o prekinitvi obravnave, je prosilec upravičen do tega, da se javi organom in zahteva ponovno uvedbo postopka ali pa poda novo prošnjo, ki ne bo obravnavana kot ponovna prošnja ⁽⁴⁵⁾. Države članice lahko v nacionalnem pravu določijo rok najmanj devetih mesecev ⁽⁴⁶⁾, po katerem postopka ni več mogoče uvesti. Če ta rok mine in želi prosilec vložiti še eno prošnjo, bi jo bilo treba obravnavati kot ponovno prošnjo.

1.3 Postopek ugotavljanja dopustnosti ponovne prošnje

1.3.1 Kdo izvaja postopek ugotavljanja dopustnosti?

Zlasti pomembno je, da obravnavo ponovnih prošenj izvede organ za presojo, ki ima dostop do vseh potrebnih informacij v zvezi s predhodno(-imi) prošnjo(-ami). Da bi zagotovili, da se bo ponovna prošnja obravnavala ob upoštevanju ocene predhodnih prošenj, mora imeti uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite, dostop do vseh elementov spisa predhodnih obravnav, vključno s prošnjami, ki so bile obravnavane v pritožbeni fazi.

Razgovor o dopustnosti lahko opravi osebje drugega organa, če je to primerno. Kadar osebje drugih organov, ki niso organ za presojo, opravi osebni razgovor o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito, morajo organi zagotoviti, da se tako osebje pred tem udeleži potrebnega osnovnega usposabljanja, še posebno glede mednarodnega prava na področju človekovih pravic, pravnega reda EU o azilu in tehnik vodenja razgovorov.

Organ za presojo po razgovoru izvede obravnavo prošnje in izda odločbo. V vsakem primeru mora imeti organ za presojo dostop do vseh relevantnih informacij in bi moral upoštevati vse elemente, na katerih temeljijo ponovne navedbe ali ponovne prošnje, kakor je določeno v direktivi o azilnih postopkih ⁽⁴⁷⁾.

1.3.2 Roki

Predhodno obravnavo bi bilo treba zaključiti čim prej. Odločbo o dopustnosti je zaradi posebnosti postopka mogoče izdati hitro. Upoštevati bi bilo treba zlasti naslednje.

- Postopek je omejen na obravnavo, ali obstajajo novi elementi in/ali dejstva.
- V skladu z direktivo o azilnih postopkih ni treba izvesti razgovora. Če je tako določeno v nacionalnem pravu, lahko razgovor izvede pristojni organ, ki ni organ za presojo.

⁽⁴³⁾ V skladu s členom 28 direktive o azilnih postopkih.

⁽⁴⁴⁾ V skladu s členom 28(1) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁴⁵⁾ Člen 28(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁴⁶⁾ Člen 28(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁴⁷⁾ Člen 40(1) direktive o azilnih postopkih.

Poleg tega so lahko v nacionalnem pravu določene omejitve pravic in koristi, ki jih ima prosilec med predhodno obravnavo njegove prošnje. V tem primeru obstaja neposredna povezava med trajanjem predhodne obravnave in temi omejitvami. Zato bi moral pristojni organ odločbo o dopustnosti prošnje izdati čim prej in v razumnem roku.

Kadar se prošnja šteje za dopustno, bi moral organ za presojo vsebinsko odločbo izdati v šestih mesecih od vložitve prošnje, kakor velja tudi za vse druge prošnje ⁽⁴⁸⁾. Dejstvo, da je bil pred preučitvijo vsebinske utemeljenosti izveden postopek ugotavljanja dopustnosti, ne podaljša splošnega časovnega roka šestih mesecev od vložitve prošnje do zaključka obravnave.

1.3.3 Predložitev dejstev in dokazov

Da bi podprli predhodno obravnavo ponovne prošnje ⁽⁴⁹⁾, lahko države članice za prosilca določijo obveznost navedbe dejstev in utemeljitve dokazov, ki bi pomembno povečali verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite v skladu z direktivo o pogojih.

Vendar bi bile lahko v nacionalnem pravu določene različne možnosti v zvezi s prosilčevo predložitvijo dejstev, dokumentov ali drugih dokazov v podporo njegovi ponovni prošnji. Direktiva o azilnih postopkih ne predvideva, kako lahko prosilec predloži take elemente. O tem odloča nacionalni zakonodajalec.

Prosilec bi moral pri podajanju ponovne prošnje prejeti informacije o tem, kako, kdaj in kje naj predloži nove elemente, vključno z jasnim časovnim okvirom za ta dejanja.

Če je v nacionalnem pravu predviden osebni razgovor, je njegov cilj preučiti nove elemente. Prosilcem bodo zastavljena specifična vprašanja v zvezi z novimi dejstvi in okoliščinami njihovega primera. Prosilcu je treba zagotoviti jamstva, povezana z razgovorom, iz členov 15 do 17 direktive o azilnih postopkih, kot so: zaupnost; omogočanje prosilcem, da svoje razloge celovito predstavijo (oseba, ki vodi razgovor, je usposobljena, da upošteva osebne in splošne okoliščine prošnje – oseba, ki vodi razgovor, in/ali tolmač sta lahko po potrebi istega spola kot prosilec, če prosilec to zahteva); omogočiti prosilcu ustrezne možnosti predstavitve elementov, potrebnih za utemeljitev prošnje; priprava poročila o dejanskem stanju z vsemi bistvenimi elementi/dobesednega zapisa ter zagotavljanje, da ima prosilec možnost, da poda pripombe, zagotovi pojasnila v poročilu/zapisniku in dostopa do poročila/zapisnika.

Zaradi posebne postopkovne narave ponovnih prošenj je zagotavljanje točnih informacij prosilcu bistvenega pomena. Kadar se razgovor ne opravi, bi moral pristojni organ prosilcu zagotoviti smernice, kako pisno predstaviti nove elemente prošnje. To bi na primer lahko naredili z zagotavljanjem informacij, smernic in podpore prosilcu v zvezi ter z uporabo standardnega obrazca za vložitev prošnje, če je to mogoče.

Obrazec in/ali smernice bi lahko med drugim vključevali informacije in/ali vprašanja, na podlagi katerih bo prosilec lahko pripravil in:

- navedel nove elemente, predložene v podporo novi prošnji,
- pojasnil, zakaj so ti elementi novi v primerjavi s predhodnimi prošnjami,
- opisal nove elemente, ki jih morda podpirajo ustrezni dokazi,

⁽⁴⁸⁾ Člen 31(3) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁴⁹⁾ V skladu s členom 42(2)(a) direktive o azilnih postopkih.

- navedel razloge, zakaj ti novi elementi niso bili predloženi v okviru predhodnih prošenj,
- opisal, zakaj ti novi elementi povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite.

Osebnega razgovora ni mogoče opustiti v dveh primerih ⁽⁵⁰⁾:

- kadar vzdrževana oseba vloži prošnjo, potem ko je soglašala, da bo njen primer del prošnje, ki je bila vložena v njenem imenu, in/ali
- kadar neporočen mladoletnik vloži svojo prošnjo, potem ko je bila prošnja vložena v njegovem imenu.

1.3.4 Izvajanje postopka ugotavljanja dopustnosti

Pristojni organ bi moral pri obravnavi ponovne prošnje imeti dejavno vlogo in sodelovati s prosilcem, da bi ocenil relevantne elemente prošnje. Pristojna uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite, bi moral v zvezi s tem:

- imeti dostop do vseh elementov predhodnega postopka,
- poznati ustrezni pravni okvir, spremembe politik in/ali novo sodno prakso,
- upoštevati relevantne in posodobljene informacije o izvorni državi ali druge relevantne informacije,
- upoštevati informacije, ki jih predloži prosilec, in sicer med osebnim razgovorom, če se izvede, ali v pisni navedbi (posebej za ta postopek ali v drugi pisni izjavi),
- upoštevati morebitne posebne potrebe in osebne okoliščine prosilca, kar je odvisno od nacionalnega prava.

Tako lahko uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite, oceni, ali je potreben razgovor ali zadostujejo pisne navedbe.

Cilj predhodne obravnave med postopkom ugotavljanja dopustnosti je presoditi, ali obstajajo novi elementi in ali ti novi elementi resnično pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite na podlagi direktive o pogojih. Način izvedbe te obravnave je podrobno opisan v naslednjem poglavju.

Če je bilo med predhodno obravnavo ugotovljeno, da taki novi elementi ne obstajajo, se sprejme odločba o nedopustnosti v skladu z direktivo o azilnih postopkih ⁽⁵¹⁾.

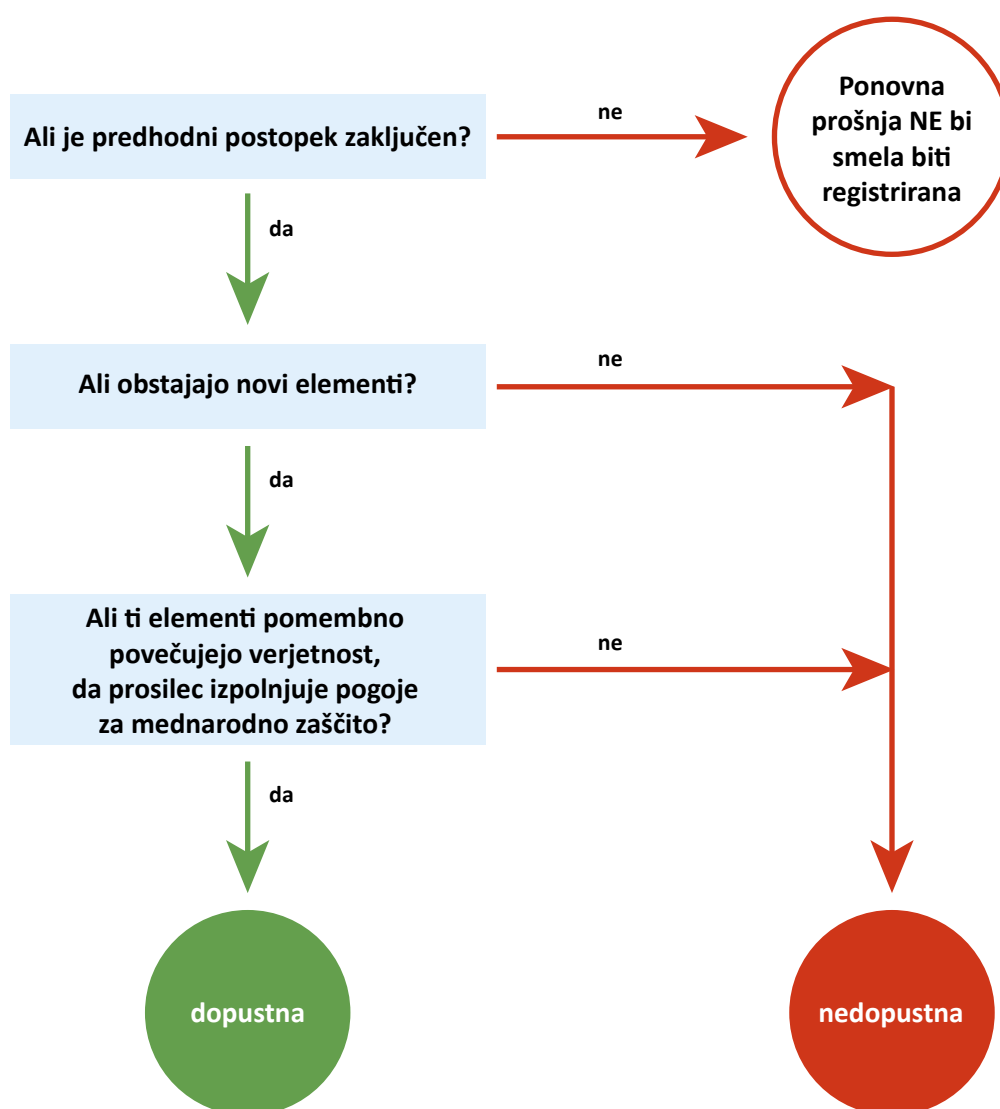
Če je bilo med obravnavo ugotovljeno, da so se pojavili novi elementi oziroma je prosilec predstavil nove elemente, ki pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite na podlagi direktive o pogojih, se prošnja šteje za dopustno in se nadalje preuči njena vsebinska utemeljenost v skladu s poglavjem II direktive o azilnih postopkih. Kadar je bil med predhodno obravnavo opravljen razgovor v skladu s standardi osebnega razgovora in še posebej, če ga je opravilo osebje organa za presojo (člen 14 direktive o azilnih postopkih), je mogoče vsebinsko odločbo izdati brez dodatnih razgovorov, če je bilo med prvotnim razgovorom zbranih dovolj informacij.

⁽⁵⁰⁾ V skladu s členom 42(2)(b) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁵¹⁾ Člen 33(2)(d) direktive o azilnih postopkih.

Države članice lahko v svojem nacionalnem pravu določijo tudi druge razloge za nadaljnjo obravnavo ponovne prošnje. V Belgiji na primer velja, da je ponovna prošnja samodejno dopustna, če se predhodna prošnja implicitno umakne in ni bila vsebinsko preučena nobena druga prošnja.

Če je sklenjeno, da je ponovna prošnja nedopustna in ne bi smela biti nadalje obravnavana, mora biti prosilec obveščen o razlogih za tako odločitev in o možnostih za pritožbo ali revizijo ⁽⁵²⁾, vključno z imenom in naslovom pritožbenega organa ter točnim časovnim rokom, v katerem se je mogoče pritožiti v skladu z nacionalnim pravom. Pristojni organ lahko navede tudi, ali ima prosilec pravico ostati na ozemlju (ob upoštevanju obveznosti države članice v zvezi z načelom *nevračanja*) po vložitvi pritožbe zoper odločbo o neutemeljenosti.

⁽⁵²⁾ Člen 42(3) in člen 46(1)(a)(ii) direktive o azilnih postopkih.

1.4 Pravica ostati v primeru ponovnih prošenj

Pravica ostati na ozemlju med postopkom mednarodne zaščite je splošno pravilo, določeno z direktivo o azilnih postopkih ⁽⁵³⁾. Zato so izjeme, navedene v njej ⁽⁵⁴⁾, izčrpne in bi jih bilo treba razlagati omejevalno. Države članice lahko odstopajo od pravice ostati v enem posebnem primeru med postopkom na prvi stopnji (glej [oddelek 1.4.1](#)) in v dveh posebnih primerih, potem ko je odločbo izdal organ za presojo (glej [oddelek 1.4.2](#)). Poudariti bi bilo treba, da so v direktivi o azilnih postopkih omogočene izjeme glede pravice ostati le, kadar je organ za presojo prepričan, da odločba o odstranitvi ne bo povzročila neposrednega ali posrednega *vračanja*, s čimer bi bile kršene mednarodne in EU obveznosti zadevne države članice ⁽⁵⁵⁾. Zato morajo biti nacionalni organi popolnoma prepričani, da prosilec zaradi odstranitve ne bo izpostavljen tveganjem, ki so v nasprotju z načelom *nevračanja*.

V naslednjih oddelkih so predstavljene možne izjeme glede pravice ostati.

1.4.1 Izjema glede pravice ostati med postopkom na prvi stopnji

Prosilcem je treba dovoliti, da ostanejo v državi članici, dokler organ za presojo ne sprejme odločbe v skladu s postopki na prvi stopnji ⁽⁵⁶⁾. Postopek iskanja mednarodne zaščite je po zakonu „odložen“ (tj. morebiten postopek prisilne vrnitve se odloži).

Med postopkom na prvi stopnji obstaja le ena izjema glede tega osnovnega načela: kadar se prva ponovna prošnja zavrne z dokončno odločbo kot nedopustna ali neutemeljena. Države članice lahko v tem primeru odstopijo od pravice ostati v zvezi s katero koli dodatno ponovno prošnjo prosilca od postopka na prvi stopnji do morebitnih pritožb ⁽⁵⁷⁾. V okviru te izjeme se predvideva, da gre pri večkratnih ponovnih prošnjah za zlorabo, saj sta bili prva prošnja in prva ponovna prošnja prosilca že temeljito obravnavani. Ta izjema se uporablja ne glede na to, ali je bila nadaljnja ponovna prošnja podana tik pred načrtovano odstranitvijo prosilca. Vendar lahko organi z odločbo o vrnitvi nadaljujejo le, kadar organ za presojo meni, da ni tveganja za neposredno ali posredno *vračanje*. Z drugimi besedami, pred uveljavljanjem izjeme glede pravice ostati se je vedno treba posvetovati z organom za presojo, da bi lahko ta organ zagotovil, da ni tveganja *vrnitve*.

Čeprav ti prosilci nimajo pravice ostati, bi se morali postopki zagotavljanja informacij, registracije, vložitve in obravnave nadaljevati v določenih časovnih okvirih za te namene, dokler se prosilec nahaja na ozemlju.

⁽⁵³⁾ Člen 9 direktive o azilnih postopkih.

⁽⁵⁴⁾ Člen 41 direktive o azilnih postopkih.

⁽⁵⁵⁾ Glej člen 9(3) in zadnji pododstavek člena 41(1) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁵⁶⁾ V skladu s členom 9 direktive o azilnih postopkih.

⁽⁵⁷⁾ Člen 41(1)(b) direktive o azilnih postopkih.

Države članice lahko v tem primeru odstopajo od časovnih rokov, ki se običajno uporabljajo za pospešene postopke ⁽⁵⁸⁾ in postopke ugotavljanja dopustnosti ⁽⁵⁹⁾ ⁽⁶⁰⁾.

Če je v nacionalnem pravu določeno, da je treba izdati odločbo z navedbo, da prosilec nima pravice ostati, jo je mogoče izdati že v času registracije ali vložitve dodatne ponovne prošnje, če se je izvedlo posvetovanje z organom za presojo, ki meni, da odločba o vrnitvi ne bo povzročila neposrednega ali posrednega *vračanja*.

1.4.2 Izjeme glede pravice ostati med pritožbenim postopkom

(a) Med tožbo zoper nedopustnost

V primeru prve ponovne prošnje, ki se ne obravnava dalje, ker se v skladu z direktivo o azilnih postopkih šteje za nedopustno ⁽⁶¹⁾, ima prosilec pravico, da se pritoži zoper odločbo. Prosilec ima morda pravico ostati na ozemlju med pritožbenim postopkom ali vsaj, dokler se sodišče ne odloči, ali ima pravico ostati, kar je odvisno od nacionalnega prava ⁽⁶²⁾. V tem primeru pritožbeni organ na podlagi prošnje prosilca ali po *uradni dolžnosti* odloči o pravici prosilca, da ostane na ozemlju države članice med pritožbenim postopkom ⁽⁶³⁾. Pri odločanju o pravici ostati mora država članica upoštevati načelo *nevrčanja*.

(b) Ponovna prošnja, ki se vloži le z namenom onemogočanja odstranitve in se spozna za nedopustno

Prosilec lahko ponovno prošnjo vloži le z namenom, da bi oviral ali onemogočil postopek odstranitve. Države članice lahko izjemo glede pravice ostati predvidijo takoj, ko organ za presojo tako ponovno prošnjo spozna za nedopustno ⁽⁶⁴⁾. V tem primeru ni treba izpolnjevati pogoja iz točke (a) zgoraj, da bo pritožbeni organ pristojen za razsojanje, ali sme prosilec ostati na ozemlju med pritožbenim postopkom. Vendar so v direktivi o azilnih postopkih določeni strogi pogoji, ki jih je treba izpolnjevati kumulativno.

⁽⁵⁸⁾ Člen 41(2)(a) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁵⁹⁾ Člen 41(2)(b) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁶⁰⁾ Glej SEU, sodba z dne 9. septembra 2020, *JP proti Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides*, C-651/19, ECLI:EU:C:2020:681, odstavki 54 do 67. Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#). SEU je v zvezi s tem poudarilo izjemnost postopka „ponovne prošnje“, pri čemer je kratke roke v zvezi z njim med drugim mogoče upravičiti glede na cilj hitre obravnave prošenj, ki mu sledi direktiva o azilnih postopkih, načela pravne varnosti in učinkovitega poteka postopka obravnavanja prošenj za mednarodno zaščito, ob upoštevanju, da so prosilcu zagotovljene posebne procesne pravice in da je pritožbeni postopek tesno povezan bistveno vsebino ponovne prošnje. SEU tako meni, da se desetdnevni rok za vložitev pritožbe zoper odločbo o nedopustnosti ponovne prošnje, ki ga določa belgijsko pravo, ne zdi dejansko nezadosten, da bi se omogočilo učinkovito pravno sredstvo. SEU nazadnje meni, da je preverjanje, ali ta rok spoštuje tudi načelo enakovrednosti, v nacionalni pristojnosti.

Glej tudi SEU, sklep z dne 11. februarja 2021, *T.H.C. proti Generalni komisari za begunce in osebe brez državljanstva*, C-755/19, ECLI:EU:C:2021:108. SEU meni, da se petdnevni rok (vključno s prazniki in dela prostimi dnevi) za vložitev pritožbe zoper odločbo o nedopustnosti ponovne prošnje, ki ga določa francosko pravo, ne zdi dejansko nezadosten, da bi se omogočilo učinkovito pravno sredstvo, kadar je prosilec pridržan. SEU prav tako meni, da je preverjanje, ali ta rok spoštuje tudi načelo enakovrednosti in jamstva v postopku v okviru prava EU, v nacionalni pristojnosti.

⁽⁶¹⁾ Člen 33(2) in člen 40(5) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁶²⁾ Člen 46(8) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁶³⁾ Člen 46(6) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁶⁴⁾ Člen 41(1)(a) direktive o azilnih postopkih.

- (1) Trenutna ponovna prošnja se ne obravnava dalje in se šteje za **nedopustno**.

To pomeni, da ima prosilec pravico ostati med predhodno obravnavo, ki jo izvaja organ za presojo.

- (2) **Namera** prosilca je bila, da prošnjo vloži **le zaradi tega, da bi odložil ali onemogočil** takojšno odstranitev.

Ta pogoj pomeni, da je mogoče ugotoviti namero prosilca in da je cilj prošnje izključno odložiti ali onemogočiti takojšnjo odstranitev.

V zvezi s tem pogojem je potrebna razlaga nacionalnih organov. Države članice lahko v svojem nacionalnem pravu ali praksi zagotovijo dodatne smernice.

- (3) Organ za presojo meni, da z odločbo o odstranitvi ne bi kršili **načela nevračanja**.

Ta pogoj pomeni, da je organ, ki odloča o prosilčevi pravici ostati na ozemlju, od organa za presojo prejel informacije, ki kažejo, da ni tveganja kršitve načela *nevračanja*, če se izvede prisilna odstranitev.

Države članice lahko v tem primeru kot v skladu z [oddelkom 1.4.1](#) odstopajo od časovnih rokov, ki se običajno uporabljajo v pospešenih postopkih in postopkih ugotavljanja dopustnosti. Za pospešitev postopka se lahko uporabljajo krajši roki za predhodno obravnavo in izdajo odločbe na prvi stopnji ⁽⁶⁵⁾.

Z direktivo o azilnih postopkih se državam članicam omogoča tudi, da prosilca nemudoma vrnejo še pred zaključkom pritožbenega ali sodnega postopka, med katerim se razsoja o tem, ali sme prosilec ostati na ozemlju ⁽⁶⁶⁾. Ta izjema glede pravice ostati zajema tudi obdobje do izteka pritožbenega roka.

⁽⁶⁵⁾ Člen 41(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁶⁶⁾ Člen 41(2)(c) direktive o azilnih postopkih.

2. Predhodna obravnava

Uradnik, ki vodi postopek, mora med predhodno obravnavo oceniti, ali so elementi, ki jih je prosilec predložil v okviru ponovne prošnje, novi in ali pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite ⁽⁶⁷⁾.

To poglavje se osredotoča zlasti na analizo naslednjih dveh glavnih vidikov:

- kaj so „novi elementi“ in v katerih okoliščinah jih je mogoče najti,
- kaj pomeni „pomembno povečujejo verjetnost“.

Na začetku poglavja je uvodni oddelek z obrazložitvijo pojmov „element“ in „ugotovitev“.

2.1 Kaj so „novi elementi in ugotovitve“?

2.1.1 Elementi in ugotovitve

Kot je opisano v členu 4 direktive o pogojih, **elementi**, ki se nanašajo na obravnavanje, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, izvirajo iz različnih virov informacij. Sem spadajo izjave prosilca, vsa ustrezna dokumentacija, s katero razpolaga prosilec, in drugi razpoložljivi dokazi glede njegove starosti, porekla (vključno s poreklom ustreznih sorodnikov), identitete, državljanstva(-ev), držav(-e) in kraja(-ev) prejšnjega prebivališča, prejšnjih prošenj za mednarodno zaščito, prepotovanih poti, potovalnih dokumentov ter razlogov za prošnjo za mednarodno zaščito.

Ugotovitve so informacije, ki so ugotovljene/predstavljene v okviru različnih virov informacij (podobno kot v primeru elementov), na primer s strani uradne osebe, ki vodi postopek mednarodne zaščite, ali uradne osebe, ki vodi postopek mednarodne zaščite, skupaj v sodelovanju s prosilcem med obravnavo posebnega položaja, naj gre za osebne okoliščine prosilca ali razmere v izvorni državi.

Elementi in ugotovitve predstavljajo **dejstva in okoliščine**, ki jih lahko predstavi prosilec ali jih med obravnavo ponovne prošnje ugotovi uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite. Včasih je težko jasno razlikovati med elementi in ugotovitvami, kar je odvisno od zadevnega primera, vendar ločevanje med njimi ni izredno pomembno. Najpomembneje je, da uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite, upošteva vse nove elemente in ugotovitve, ki se nanašajo na to, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite ⁽⁶⁸⁾. Kot je bilo že navedeno, se izraz „elementi“ za namene tega vodnika nanaša na celotni izraz „elementi ali ugotovitve“ iz člena 40(2) direktive o azilnih postopkih. V členu 40(3) direktive o azilnih postopkih je nato opredeljeno, da morajo taki „elementi“ pomembno povečevati verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, kar pomeni, da se morajo nanašati na materialna dejstva.

Povezano orodje urada EASO

Več informacij o povezavi med dokazi in materialnimi dejstvi je na voljo v publikaciji urada EASO, [Praktični vodnik urada EASO: Presoja dokazov](#), marec 2015 (posodobljena različica bo predvidoma izdana v letu 2022).

⁽⁶⁷⁾ Člen 40(3) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁶⁸⁾ Več podrobnosti je na voljo v členu 4 direktive o pogojih.

2.1.2 Kdaj je elemente mogoče šteti za nove?

V katerih okoliščinah lahko rečemo, da je elemente in ugotovitve mogoče šteti za nove?

Novi elementi se lahko nanašajo na:

- **nova dejstva po dokončni odločbi,**
- **elemente, ki so obstajali že prej, vendar jih v predhodnem postopku prosilec ni predstavil ali pa jih organ za presojo ni obravnaval.**

Nova dejstva po dokončni odločbi

Ta primer se šteje za dogodka na kraju samem („*sur place*“). Po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo se lahko v izvorni državi pojavijo nova dejstva ali pa je prosilec sodeloval pri novih dejavnostih v državi azila. Do teh sprememb v izvorni državi in/ali osebnih okoliščinah prosilca lahko pride kadar koli, ne glede na dolžino obdobja, ki ga je prosilec preživel (zakonito ali nezakonito) v tujini. Zaradi trajanja bivanja nekaterih prosilcev, ki jim je bila mednarodna zaščita zavrnjena v okviru predhodne prošnje, zunaj izvirne države so lahko v ponovnih prošnjah redno predstavljeni dogodki „*sur place*“. Zaradi razvoja ali dogodkov v njihovem življenju ali izvorni državi se lahko pojavi utemeljen strah pred preganjanjem ali resnično tveganje resne škode ob vrnitvi ⁽⁶⁹⁾.

Elementi, ki so obstajali že prej, vendar jih v predhodnem postopku prosilec ni niti predstavil niti jih organ za presojo ni obravnaval

V tem primeru so obravnavani vsi elementi, ki so obstajali že prej, med predhodnim postopkom, vendar niso bili predstavljeni organu za presojo. Ti elementi so novi, ker niso bili obravnavani med predhodnim postopkom in dokončna odločba glede predhodne prošnje ni temeljila na njih ⁽⁷⁰⁾.

Vendar se v okviru člena 40(4) direktive o azilnih postopkih državam članicam omogoča, da odločijo, da bo prošnja nadalje obravnavana le, če zadevni prosilec brez svoje krivde v predhodnem postopku ni mogel uveljaviti okoliščin iz člena 40(2) in (3), zlasti z uveljavljanjem svoje pravice do učinkovitega pravnega sredstva v skladu s členom 46. V tej posebni določbi se obenem priznava, da lahko obstajajo objektivne ali subjektivne okoliščine, v katerih prosilec ne more predstaviti nekaterih elementov svojega primera. Taki primeri lahko izvirajo iz spodaj navedenih okoliščin.

- Osebnostne okoliščine, ki otežujejo zbiranje in predstavljanje dokumentarnih dokazov. Take okoliščine so na primer lahko povezane z nezmožnostjo prosilca ali stanjem bega, v katerem se znajdejo prosilci za azil, ali s težavami z duševnim zdravjem, starostjo ali občutki obupa in nemoči. Prav tako lahko tudi zaradi morebitne nezmožnosti opredelitve in pojasnitve praks preganjanja, premajhne

⁽⁶⁹⁾ „Brez poseganja v Ženevsko konvencijo lahko države članice določijo, da se prosilcu, ki vloži ponovno prošnjo, načeloma ne prizna status begunca, če tveganje preganjanja temelji na okoliščinah, ki jih je prosilec ustvaril po lastni odločitvi po odhodu iz izvirne države“ (člen 5(3) direktive o pogojih). Cilj uvedbe takšne izjeme je preprečiti zlorabe režima mednarodne zaščite. Vendar je treba opozoriti, da je ocena, ali je strah prosilca utemeljen, vedno usmerjena v prihodnost in je treba načelo *nevračanja* vedno upoštevati.

Vprašanje potreb po zaščiti, ki se pojavijo na kraju samem („*sur place*“), je opredeljeno v publikaciji urada EASO, [Praktični vodnik urada EASO: Pogoji za mednarodno zaščito](#), april 2018, str. 34.

⁽⁷⁰⁾ Glej SEU, sodba z dne 9. septembra 2021, [XY proti Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl](#), C-18/20, EU:C:2020:7101, odstavki 31 do 44.

ozaveščenosti glede lastne ranljivosti in normalizacije preteklih travmatičnih izkušenj nastanejo okoliščine, v katerih niso navedeni pomembni elementi. Nezmožnost mora dokazati prosilec, oceni pa jo organ za presojo za vsak primer posebej, še pred morebitnim zavrnilnim izidom predhodne obravnave.

- Praktične težave prav tako lahko ovirajo dostop prosilcev do dokumentacije: pomanjkljiva socialna mreža v državi sprejema ali izvorni državi, pomanjkljive prakse registracije in zbirke v nekaterih državah ter tveganja, ki izhajajo iz stikov z uradnimi službami, lahko otežujejo zbiranje dokumentarnih dokazov.
- V času predhodnega postopka se je zgodilo nekaj relevantnega, vendar je prosilec za to izvedel šele po zaključku postopka. Na primer, prosilec trdi, da ga država preganja zaradi političnega udejstvovanja. Organi so obiskali njegovo družino v državi, preiskali so družinsko hišo in zastavljali vprašanja o prosilcu. Čeprav se je incident zgodil pred razgovorom prosilca med prvo prošnjo, je prosilec zanj izvedel nekaj dni pred ponovno prošnjo. To bi se lahko zgodilo tudi z dokumentarnimi ali drugimi materialnimi dokazi, če se za njihov obstoj izve po zaključku predhodnega postopka.
- Vprašanja, povezana s spolnostjo in spolom: (verodostojna) nezmožnost prosilca, da bi v okviru predhodne prošnje govoril o zelo intimnih temah (posilstvo, homoseksualnost), ali (verodostojna) pomanjkanje vedenja glede možnosti pridobitve mednarodne zaščite (nasilje v družini, tveganja, povezana s pohabljanjem ženskih spolnih organov itd.). Osebe, katerih prošnje so povezane s spolno usmerjenostjo in spolno identiteto, ki v njihovi državi izvora nista sprejemljivi, morajo pogosto prikriti pravo identiteto, občutke in stališča, da bi se izognili občutku sramu, izključenosti, stigmatizaciji ter zelo pogosto tudi tveganju nasilja. Stigmatizacija in občutki sramu lahko prosilca še dodatno ovirajo pri razkrivanju informacij v okviru postopka mednarodne zaščite. Obstajajo številni primeri, v katerih prosilec šele v ponovni prošnji razkrije, da je lezbijka, gej, biseksualna, transseksualna ali interseksualna oseba. Ta vprašanja so relevantna tudi za prosilce, ki v poznejši fazi svoje prošnje razkrijejo, da so preganjani na podlagi spola. Ker je zaradi sramu in travme lahko težko razkriti takšno škodo, pozno razkritje ne bi povzročilo nedopustnosti prošnje, če so izpolnjene zahteve iz člena 40(4) direktive o azilnih postopkih ⁽⁷¹⁾.

2.2 Trije scenariji, v katerih je mogoče predstaviti nove elemente

Novi elementi lahko izvirajo iz dejstev, ki so že obstajala med prvo obravnavo (vendar prosilec ni vedel zanje), ali pa se nanašajo na dejstva, ki so se pojavila pozneje. Nove elemente je mogoče predstaviti v naslednjih treh scenarijih:

- v okviru že predstavljenega in ocenjenega materialnega dejstva,
- v okviru novega materialnega dejstva,
- kot popolnoma novo trditev.

⁽⁷¹⁾ Sodišče EU je pojasnilo, da „ob upoštevanju občutljivosti vprašanj, ki se nanašajo na osebno identiteto posameznika in še posebno na njegovo spolnost – zgolj na podlagi dejstva, da ta oseba zaradi nepripravljenosti razkritja intimnih vidikov iz svojega življenja ni od začetka zatrjevala svoje istospolne usmerjenosti, ni mogoče sklepati na njeno neverodostojnost“, SEU, sodba z dne 2. decembra 2014, *A in drugi proti Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-148/13, ECLI:EU:C:2014:2406, odstavek 69. Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#).

Pri vsakem od navedenih scenarijev je pomembno preučiti zadevno tveganje preganjanja ali resne škode. Ti scenariji pa se med seboj močno razlikujejo.

Pri prvem scenariju je bila ocena tveganja preganjanja ali resne škode za prosilca izvedena, ko je organ predhodno preučil materialno(-a) dejstvo(-a). Zato je na tej stopnji pomembno videti, ali lahko **novi element** vpliva na tisto oceno.

Pri drugem scenariju je bila ocena tveganja preganjanja ali resne škode za prosilca izvedena, ko je organ takrat predhodno preučil materialno(-a) dejstvo(-a) v okviru iste trditve. Zato je na tej stopnji pomembno videti, ali lahko **ново materialno dejstvo** vpliva na tisto oceno.

Pri tretjem scenariju se ocena materialnega(-ih) dejstva(-ev) v okviru nove trditve izvede od začetka.

2.2.1 Novi element utemeljuje predhodno materialno dejstvo

Prosilci lahko med predhodno obravnavo ponovne prošnje predložijo nove elemente, ki so povezani z materialnimi dejstvi, obravnavanimi v okviru predhodne prošnje. Ta materialna dejstva so bila v okviru predhodne prošnje morda zavrnjena ali sprejeta (vendar, če so bila sprejeta, niso podpirala ocene tveganja ali pravne ocene). Ponovna prošnja je v tem primeru podaljšek predhodne. To pomeni tudi, da že obstaja jasna referenčna točka v predhodni obravnavi, ko je treba oceniti novi element. Na primer: materialno dejstvo je verska spreobrnitev prosilca. To materialno dejstvo je bilo predstavljeno, ocenjeno in zavrnjeno med prvo obravnavo. Zdaj prosilec predlaga nov element, tj. potrdilo cerkve, v kateri je bil krščen. To je nov element, povezan z že ugotovljenim in ocenjenim materialnim dejstvom.

Če je predhodni oceni sledila zavrnitev materialnega dejstva, je bil novi element pogosto namenjen spremembi ocene verodostojnosti tega materialnega dejstva. Vendar utemeljitev predhodno obstoječega materialnega dejstva ni omejena na spremembo ocene verodostojnosti, ampak lahko tudi podpre ali spremeni oceno tveganja, povezano z materialnimi dejstvi, in pravno oceno.

2.2.2 Novo materialno dejstvo

Drugi scenarij obravnava okoliščine, v katerih so novi elementi povezani z novim materialnim dejstvom v okviru iste trditve. Prosilec s predstavitvijo elementa(-ov) tako obenem predstavi novo materialno dejstvo, ki še ni bilo predstavljeno in ocenjeno med prvo obravnavo trditve.

To je primer novega materialnega dejstva, povezanega s političnim udejstvovanjem prosilca. Prosilec v ponovni prošnji navaja, da je bil, odkar je zapustil svojo državo, aktiven v diaspori v državi gostiteljici in se je udeležil več demonstracij pred svojim veleposlaništvom. Prosilec pravi tudi, da organi vedo za to. Te dejavnosti so v skladu z njegovim predhodnim političnim udejstvovanjem v izvorni državi, ki je bilo omenjeno v okviru prve prošnje. Ponovna prošnja je podaljšanje ali nadaljevanje predhodne trditve o že omenjenem političnem udejstvovanju. Vendar zdaj obstajajo nova materialna dejstva: sodelovanje prosilca v diaspori, njegova udeležba na demonstracijah v državi gostiteljici in njegova prepoznavnost s strani nacionalnih organov izvorne države.

2.2.3 Nova trditev

Prosilec v okviru tega scenarija predstavlja popolnoma novo trditev, na primer v zvezi s svojo spolno usmerjenostjo. Pri tem primeru sklepajmo, da je prosilec že zaprosil za mednarodno zaščito na podlagi politične dejavnosti v izvorni državi, zdaj pa trdi, da bo imel težave zaradi svoje spolne usmerjenosti. Ta

trditev zajema več novih materialnih dejstev, ki se nanašajo na primer: spolno usmerjenost prosilca; vse relevantne dogodke, kot je položaj homoseksualcev v izvorni državi prosilca; socialni in ekonomski položaj prosilca; družinske razmere, v katerih je odraščal; morebitno preganjanje prosilca v preteklosti ali druge dogodke, povezane z novim strahom, na katerega se prosilec sklicuje.

Ta scenarij izstopa po tem, da nova trditev ni nadaljevanje ali podaljšek predhodne. Elementi, na katere se prosilec sklicuje, so popolnoma drugačni, kar pomeni, da bo organ za presojo postopek začel izvajati od začetka.

Pri tem scenariju ni referenčne točke iz predhodne ocene, s katero je mogoče povezati novo trditev/materialna dejstva. Zato mora biti ocena izvedena na podlagi te nove trditve. Ali gre za nov element, presodi uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite.

Organ, odgovoren za obravnavo dopustnosti prošnje, lahko med prosilčevo predstavitvijo novih elementov in obravnavanjem ponovne prošnje odkrije nove elemente, na primer novo poročilo z informacijami o izvorni državi.

Zgoraj opisani scenariji umeščajo elemente v okvir, ki odraža, ali/in kako so povezani s predhodnimi trditvami prosilca. To kaže, ali so elementi novi ali ne. Na tej stopnji mora organ za presojo odločiti, ali so elementi, ki so bili predstavljeni ali so se pojavili, novi.

2.3 Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?

Ko uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite, sklene, da so elementi, ki jih je prosilec predstavil v okviru ponovne prošnje, novi, se mora odločiti, ali elementi, ki so se pojavili ali jih je predstavil prosilec, pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite.

2.3.1 Standard povečanja verjetnosti

„Pomembno“ pomeni „na način, ki ga je enostavno videti, ali za veliko količino“ ⁽⁷²⁾ ali „na način, ki je dovolj velik ali pomemben, da vpliva na nekaj ali se opazi“ ⁽⁷³⁾. Običajen pomen izraza „pomembno“ poziva k znatnemu povečanju verjetnosti.

Če to prenesemo v stopnjo verjetnosti, da oseba izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, pomembno povečanje verjetnosti spada med zanemarljivo povečanje verjetnosti in okoliščine, v katerih bi novi element, ki je bil predstavljen ali se je pojavil, najverjetneje vodil v priznanje mednarodne zaščite.

Slika 1: Stopnja verjetnosti, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito

- Mednarodna zaščita bo zagotovo priznana.
- Mednarodna zaščita bo najverjetneje priznana.
- **Verjetnost je pomembno povečana.**
- Verjetnost je zanemarljivo povečana.
- Verjetnost ni povečana.

⁽⁷²⁾ <https://dictionary.cambridge.org>

⁽⁷³⁾ <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com>

Predhodna narava obravnave

Razlika med standardom „verjetnost je pomembno povečana“ ter standardoma „mednarodna zaščita bo najverjetneje priznana“ in „mednarodna zaščita bo zagotovo priznana“ izhaja iz predhodne narave same obravnave.

Predhodna obravnava je, kot nakazuje samo besedilo, obravnava, ki poteka „pred“ vsebinsko obravnavo, da bi videli, ali je ta potrebna. Predhodna obravnava sama po sebi zato ni vsebinska obravnava.

Uradnikom, ki vodijo zadeve, ni treba ugotoviti, ali je prosilec na podlagi novega elementa resnično upravičen do statusa begunca ali subsidiarne zaščite. Oceniti morajo le, ali je verjetnost, da pride do tega, pomembno povečana. Zahteve so zato manj stroge kot v okviru celovite obravnave. Zadostuje že, da je element nov in bi morda lahko spremenil izid predhodne obravnave. Vendar po zaključku predhodne obravnave morda ni vedno treba izvesti dodatnega razgovora, da bi izdali vsebinsko odločbo.

2.3.2 Merila za določitev pomembnega povečanja verjetnosti, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito

Novi element lahko „pomembno povečuje verjetnost“ le, če se nanaša na osrednji element ocene potrebe po mednarodni zaščiti.

Da bi ugotovili, ali element pomembno povečuje verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, bi bilo treba na naslednja vprašanja odgovoriti pritrdilno.

(1) Ali je novi element **relevanten**? Ali podpira materialno dejstvo?

Materialna dejstva so dejstva, ki so neposredno povezana z opredelitvijo begunca (člen 2(d) direktive o pogojih) ali osebe, upravičene do subsidiarne zaščite (člen 2(f) direktive o pogojih), ter pomembno vplivajo na prošnjo. Običajno je nepotrebno osredotočanje na manj pomembna ali nebitvena dejstva, ki ne vplivajo na osrednje elemente prošnje ⁽⁷⁴⁾. V treh zgoraj opisanih scenarijih so okoliščine, v katerih je mogoče predstaviti nove elemente, res vse povezane z materialnimi dejstvi: povezane so z obstoječim materialnim dejstvom, same po sebi pomenijo novo materialno dejstvo ali pa pomenijo povsem novo trditev.

(2) Ali je novi element **pomemben**? Ali bi bil lahko **odločilnega pomena** za priznanje statusa mednarodne zaščite?

Element ne bi smel biti le nov in relevanten, ampak bi moral biti tudi take narave, da bi imel neposreden ali posreden učinek na oceno tveganja v primeru vrnitve v izvorno državo.

(3) Ali je novi element po prvi obravnavi **verodostojen ali prepričljiv**?

V okviru obravnave bi bilo treba preučiti dokazno moč novega elementa. Novi elementi, ki so očitno lažni, ne povečujejo pomembno verjetnosti potrebe po mednarodni zaščiti. Vendar ta ocena glede na predhodno naravo obravnave ne bi smela obravnavati informacij, ki niso na voljo takoj.

⁽⁷⁴⁾ Več informacij o ugotavljanju materialnih dejstev je na voljo v oddelku 1.1 publikacije urada EASO, [Praktični vodnik urada EASO: Presoja dokazov](#), marec 2015.

Primer

Sabna je v predhodni prošnji navedla, da je imela težave z družino, ker se je spreobrnila v krščanstvo. Njena spreobrnitev in posledične težave se niso šttele za verodostojne, ker ni bil izpolnjen noben pogoj, pri katerem se dvom razlaga v korist prosilca. Vložila je novo prošnjo in svojo izjavo omejila na trditev, da ji je njena mati pozneje v pismu grozila s smrtjo. Samega pisma ni predložila.

Predložen je bil nov element, vendar sama izjava zaradi slabe splošne verodostojnosti Sabne med predhodno prošnjo ne zadostuje za morebitno spremembo prvotne ocene. Njena nova izjava zato ne povečuje pomembno verjetnosti, da izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito.

Recimo, da Sabna v istem primeru poleg izjave predloži tudi grozilno pismo svoje matere. Vendar pismo ni podpisano, prosilka pa ne more predložiti ovojnice, v kateri je bilo poslano. Te razmere ne bodo pomembno povečale verjetnosti, da prosilka potrebuje mednarodno zaščito. Pravzaprav je že med predhodno obravnavo jasno, da predloženi dokument ne zadostuje za morebitno spremembo prvotne ocene, saj zasebno pismo nejasnega porekla ni take narave, da bi lahko vplivalo na ugotovitve o verodostojnosti v okviru predhodne odločbe.

2.3.3 Pomembno povečanje v primerjavi s predhodno odločbo

Novi elementi ponovne prošnje so po opredelitvi predstavljeni v ozadju predhodne prošnje, v zvezi s katero so v večini primerov že presojali vsebinsko utemeljenost. Ponovne prošnje, ki so vložene po izdaji odločbe na prvi stopnji, pri čemer ta odločba ni bila izdana na podlagi vsebine, bodo podrobneje obravnavane v naslednjem poglavju. V tem poglavju se bomo osredotočili na ponovne prošnje, vložene po dokončni vsebinski odločbi. Referenčna točka za oceno pomembnega povečanja bo:

- odločba organa za presojo o vsebini ali
- sodba pritožbenega sodišča, če je bila vložena tožba in je sodišče izdalo dokončno vsebinsko odločbo, ki je ni mogoče izpodbijati, razen če so predstavljeni novi vsebinski elementi.

Standard „povečanja verjetnosti“ je relativen. Uradnik, ki vodi postopek, bi moral predhodno odločbo obravnavati kot izhodišče za oceno in preučiti, ali obstajajo novi elementi, ki so take narave, da lahko pomembno povečajo verjetnost priznanja mednarodne zaščite. Tako je lahko, kadar se novi elementi nanašajo na materialno dejstvo, ki je že bilo obravnavano med predhodno odločbo, zdaj pa bi lahko vplivalo na zadevno oceno. Ta smernica se uporablja tudi, kadar novi element sam po sebi pomeni novo materialno dejstvo v okviru (ene od) prejšnje(-ih) trditve(-ev) ali pomeni popolnoma novo trditev ([glej oddelek 2.2 z naslovom Trije scenariji, v katerih je mogoče predstaviti nove elemente](#)).

Novi elementi, ki utemeljujejo že sprejeto materialno dejstvo

V zvezi s kakršnimi koli novimi informacijami, ki le dodatno utemeljujejo verodostojnost materialnega dejstva, ki je bilo že sprejeto v okviru predhodne prošnje, se ne šteje, da pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, če so vse ostale splošne in posebne okoliščine nespremenjene.

Novi elementi, ki bi lahko spremenili oceno verodostojnosti predhodno zavrženega materialnega dejstva

Kadar se materialno dejstvo, ki je bilo predhodno zavrženo, ponovno šteje za verodostojno, se bo verjetnost potrebe po mednarodni zaščiti v večini primerov pomembno povečala, razen če je nemudoma

jasno, da novo sprejeto materialno dejstvo ne bo vplivalo na oceno tveganja ali, z drugimi besedami, ne bo povečalo tveganja za prosilca v primeru vrnitve v izvirno državo.

Na primer, če je prosilec predložil prepričljivo zdravniško dokumentacijo, ki kaže, da je izkusil mučenje, nečloveško ali poniževalno ravnanje ali kaznovanje, ali kadar zdravniška dokumentacija potrjuje zelo resne poškodbe/duševne bolezni in obstajajo dokazi o mučenju ali nečloveškem ali poniževalnem ravnanju, je morda potrebna odločba o dopustnosti prošnje, tudi če dejstva, na katera se sklicuje prosilec, niso dovolj verodostojna. Taka odločba bi pravzaprav pomagala pojasniti vzroke poškodb/duševnih bolezni.

Novi elementi, ki predstavljajo novo materialno dejstvo

Novi elementi, ki pomenijo novo materialno dejstvo in so sprejemljivi kot taki, bodo v večini primerov pomembno povečali verjetnost potrebe po mednarodni zaščiti. To bi zadostovalo za utemeljitev odločbe o dopustnosti, razen če je nemudoma jasno, da novo materialno dejstvo ne vpliva na prvotno oceno tveganja.

Na primer: prosilec je v prvotni prošnji opisal splošne razmere (kršitve človekovih pravic, splošne varnostne razmere, splošne politične, etnične, socialne razmere itd.), ki same po sebi niso zadostna podlaga za mednarodno zaščito. Nato predloži ponovno prošnjo z novimi elementi, ki dokazujejo, da prosilec je ali bo osebno prizadet.

Novi elementi, ki predstavljajo novo trditev

Novim elementom, ki predstavljajo novo trditev, ki ni očitno neutemeljena, bo načeloma sledila odločba o dopustnosti, saj novi elementi še niso bili ocenjeni.

To se lahko zgodi, kadar se je predhodna prošnja nanašala na razmere, ki ne spadajo na področje mednarodne zaščite (npr. obisk družine, študijski razlogi, socialno-ekonomski položaj), v ponovni prošnji pa so predloženi elementi, ki predstavljajo strah ali resnično tveganje preganjanja ali resne škode ob vrnitvi.

Novi elementi, ki vplivajo na oceno tveganja

Novi elementi lahko vplivajo tudi na prvotno oceno tveganja (in pravno oceno). Tako bi bilo zlasti, kadar: prosilec predstavi nove informacije o izvorni državi; se sama azilna uprava seznani z novimi informacijami o izvorni državi; prosilec lahko na podlagi novih elementov dokaže, da so njegove osebne okoliščine postale bolj negotove ali ranljive, ali kadar lahko prosilec dokaže, da je bila prvotna ocena napačna. Na spodnjem seznamu so predstavljeni različni primeri, v katerih je bila prvotna prošnja zavrnjena na podlagi ocene tveganja, prikazano pa je tudi, kako lahko novi elementi vplivajo nanje.

- Verjetnost, da se bo prosilcu kaj zgodilo, ki je bila ocenjena na podlagi zadevnega materialnega dejstva, je bila premajhna, vendar novi elementi kažejo, da je postala znatno večja.
- Obstajala je možnost bega znotraj države v smislu člena 8 direktive o pogojih, vendar novi elementi kažejo, da možna lokacija za notranjo zaščito ni več na voljo ali je bila napačno ocenjena.
- Obstajala je možnost zaščite v smislu člena 7 direktive o pogojih, vendar novi elementi kažejo, da ta zaščita ni več na voljo ali je bila prvotno napačno ocenjena.
- Ocenjeno je bilo, da opredeljena težava ni več aktualna, vendar novi elementi kažejo, da se je znova pojavila ali da je bila prvotna ocena nepravilna.

- Dejanje se ni štelo za dovolj resno kršitev osnovnih temeljnih pravic, vendar novi elementi kažejo, da je bilo dejanje pravzaprav hujše ali da bi bil prosilec zaradi novih osebnih okoliščin bolj prizadet, če bi se to dejanje ponovilo v prihodnje.

V nadaljevanju je naveden sklop konkretnih primerov novih elementov, ki lahko pomembno povečajo verjetnost potrebe po mednarodni zaščiti.

- Pred kratkim objavljeno poročilo z informacijami o izvorni državi dokazuje znatno povečanje vsesplošnega nasilja med trajajočim oboroženim spopadom v izvorni državi prosilca. Spopad se je razširil in trenutno poteka na celotnem ozemlju zadevne države. V poročilu je navedeno, da so civilisti ne glede na njihove osebne okoliščine močno prizadeti in da so lahko že zgolj zaradi prisotnosti na ozemlju izpostavljeni resničnemu tveganju hude škode.
- V izvorni državi je prišlo do znatnega poslabšanja razmer na področju človekovih pravic ali varnostnih vprašanj. Zdi se, da lahko prosilec posamično na podlagi teh splošnih razmer svoje argumente predstavi v ponovni prošnji.
- Prosilec je predložil nove informacije, ki dokazujejo, da so bile informacije o izvorni državi, na podlagi katerih je bila utemeljena predhodna odločba, nepopolne, netočne ali zastarele.

Upoštevanje vseh relevantnih elementov

Pri vseh prošnjah bi bilo treba oceno novih elementov, ki so bili predstavljeni ali so se pojavili v okviru ponovne prošnje, izvesti ob upoštevanju vseh relevantnih osebnih in posameznih okoliščin ⁽⁷⁵⁾. V okviru prošnje bi bilo treba upoštevati vse relevantne splošne informacije, ki so na voljo organu, pristojnemu za odločbo o dopustnosti.

V okviru predhodne obravnave bi se lahko pojavili elementi, ki lahko negativno vplivajo na verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito. Organi morajo upoštevati vse te elemente.

Na primer, na podlagi informacij, zbranih med vložitvijo ponovne prošnje, je videti, da je prosilec izjavil, da ima drugo državljanstvo ali identiteto, ki se razlikuje od državljanstva ali identitete, s katero se je predstavil organom države članice gostiteljice. Take informacije bi lahko na primer izvirale iz dokumentov, ki so bili predloženi ali so se pojavili med drugimi postopki, in sicer v državi članici gostiteljici ali v drugih državah članicah (npr. informacije o vizumu, dublinski postopek).

Še en primer: prosilka navaja, da se boji prisilne poroke. Na izrecno vprašanje, ali je bila kdaj že poročena, odgovori nikalno, vendar je v vlogi za izdajo vizuma, ki jo je predložila pred 8 meseci v drugi državi članici, navedla, da je poročena in ima dva otroke. Vlogi za izdajo vizuma je priložila več dokumentov, ki so potrjevali njene navedbe, vključno s poročno listino in rojstnima listoma obeh njenih otrok, na katerih je navedeno tudi ime njenega moža. V takem primeru bi bilo treba upoštevati, da prosilka morda lahko poda tehtno razlago, s katero bi utemeljila navidezno lažno izjavo. Če se v dokumentaciji pojavijo tovrstni sporni elementi, bi bilo pred izdajo odločbe o dopustnosti prošnje bolje opraviti razgovor s prosilcem, da ima priložnost pojasniti ta odločujoči sporni element ⁽⁷⁶⁾.

⁽⁷⁵⁾ SEU je potrdilo, da se presoja dokazov ne sme razlikovati glede na to, ali gre za prvo prošnjo ali ponovno prošnjo, in da mora država članica sodelovati s prosilcem, da bi lahko obravnavala relevantne elemente njegove ponovne prošnje. Glej SEU, sodba z dne 10. junija 2021, *LH proti Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478, odstavki 58 do 61. Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#).

⁽⁷⁶⁾ Več informacij o dolžnosti preiskave je na voljo v oddelku 1.2.2.3 publikacije urada EASO, *Praktični vodnik urada EASO: Presoja dokazov*, marec 2015.

Študija primera

Naslednji primer služi kot študija primera v zvezi s tem, kako lahko različni elementi različno vplivajo na oceno standarda „pomembno povečuje verjetnost“.

Primer

Prosilec (BJ) se je v predhodni prošnji skliceval na težave zaradi političnega udejstvovanja v opozicijski politični stranki Svoboda. Izjave o njegovem članstvu v stranki Svoboda so se izkazale za verodostojne. Čeprav ni predložil dokumentarnih dokazov, ki bi potrjevali njegovo članstvo, so se njegove izjave šttele za dovolj verodostojne, da je bilo to materialno dejstvo sprejeto.

Vendar se je na podlagi razpoložljivih informacij o izvorni državi izkazalo, da zgolj članstvo v stranki Svoboda ne zadostuje, da bi povzročilo utemeljen strah pred preganjanjem. Težave z organi bi najbrž imeli le zelo dejavni in prepoznavni člani stranke. Izjave prosilca BJ, da je predsednik podmladka stranke v njegovem mestu, niso bile potrjene kot verodostojne. Poleg tega ni mogel podati tehtne razlage za odsotnost dokumentarnih dokazov, s katerimi bi dokazal svoj položaj in številne domnevne dejavnosti stranke Svoboda, ki prav tako niso bile potrjene kot verodostojne. Odločitev, da se prosilcu BJ mednarodna zaščita zavrne, je bila tako sprejeta na podlagi njegove premajhne prepoznavnosti znotraj stranke Svoboda in ob upoštevanju razpoložljivih informacij o izvorni državi v zvezi s tem.

Scenarij 1a: nova članska izkaznica, iste informacije o izvorni državi

BJ v okviru druge prošnje ponovi izjave iz prve prošnje in **predloži člansko izkaznico**, ki jo je na njegovo ime izdala stranka Svoboda. Ta članska izkaznica je povezana z enim materialnim dejstvom iz njegove predhodne prošnje. Izkaznica je zato relevantna, vendar ne zadostuje, da bi pomembno povečala verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, ker se ne nanaša na zadevo odločilnega pomena. Izkaznica potrjuje materialno dejstvo, ki je bilo v predhodni prošnji že sprejeto, vendar ne izpodbija predhodne ocene, da njegova osebna vpletenost in dejavnosti znotraj stranke niso opredeljene. V zvezi z dokazno vrednostjo izkaznice ni potrebna posebna preiskava, saj to ne bi spremenilo ocene.

Prošnja se zato šteje za nedopustno.

Upoštevat je treba vse relevantne informacije v zvezi s splošnimi razmerami v izvorni državi in posebne okoliščine prosilca. Kadar je bilo dejstvo sprejeto, vendar se je sprva štelo, da ne dokazuje potrebe po mednarodni zaščiti, nato pa so se splošne ali posebne okoliščine spremenile, je treba upoštevati ta razvoj. Tako bo mogoča ocena, ali so te splošne ali posebne spremembe okoliščin dovolj pomembne, da povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito.

Scenarij 1b: nova članska izkaznica, spremenjene informacije o izvorni državi

BJ v okviru druge prošnje ponovi izjave iz prve prošnje in predloži člansko izkaznico, ki jo je na njegovo ime izdala stranka Svoboda. Ta članska izkaznica je povezana z enim materialnim dejstvom iz njegove predhodne prošnje, zato je relevantna. Povezana je z zadevo, za katero se v okviru predhodne prošnje ni štelo, da je odločilnega pomena. Potrjuje materialno dejstvo, ki je bilo že sprejeto v okviru predhodne prošnje. Vendar so se splošne razmere v njegovi izvorni državi medtem poslabšale, že samo članstvo v opozicijski stranki pa bi lahko (odvisno od osebnih okoliščin) povzročilo utemeljen strah pred preganjanjem.

Relevantna zadevna elementa sta materialno dejstvo, ki je bilo že sprejeto (in v zvezi s katerim je prosilec predložil nov dokaz), in nova ugotovitev, za katero je izvedel pristojni organ. Taki elementi podpirajo dejstvo, da lahko članstvo v opozicijski stranki pomeni utemeljen strah pred preganjanjem, tj. prišlo je do spremembe splošnih političnih razmer v izvorni državi. Prošnja se zato šteje za dopustno v odvisnosti od drugih osebnih okoliščin.

Če se novi element nanaša na materialno dejstvo, ki je bilo predhodno zavrnjeno, se je treba pri oceni osredotočiti na odločilni pomen dejstva, ki ga podpira, kar zadeva oceno potrebe po zaščiti.

Če novi element podpira ključno materialno dejstvo, v zvezi s katerim so se med predhodno oceno pojavili dvomi zaradi premajhne verodostojnosti ali ker je bilo pri oceni tveganja ugotovljeno, da potreba po mednarodni zaščiti ne obstaja, je mogoče upoštevati, da je ta element še vedno dovolj pomemben, da bi lahko povečal verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito.

Scenarij 2a: nova izjava stranke domnevno podpira vlogo prosilca v njej

BJ predloži izjavo stranke Svoboda v zvezi z njegovim udeleževanjem v stranki, ki potrjuje njegovo vlogo predsednika podmladka stranke. BJ ponovi izjave iz prve prošnje. Ta element je relevanten in bi se lahko štel za povezanega z bistveno zadevo v okviru predhodne ocene, ker potrjuje njegovo povezanost s stranko. Element bi bil lahko odločujoč pri oceni te povezanosti.

Scenarij 2b: izjava stranke o vlogi prosilca v njej se izkaže za lažno

BJ predloži izjavo stranke Svoboda v zvezi z njegovo vlogo v stranki in ponovi izjave iz prve prošnje. Na podlagi informacij, ki so organu že na voljo, se izkaže, da stranka Svoboda ne izdaja takih izjav in da avtor izjave že več kot 10 let ne opravlja funkcije v stranki. Iz prve obravnave dokumenta je že razvidno, da dokument ne povečuje pomembno verjetnosti, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite.

Če element vsebuje dokumentarni dokaz, ki lahko po prvi obravnavi oblike in vsebine morda spremeni oceno materialnega dejstva, ki je bilo zavrnjeno v okviru predhodne prošnje, je mogoče meniti, da element pomembno povečuje verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito ⁽⁷⁷⁾. Tako je lahko, tudi če je treba dokazno vrednost elementa preveriti z dodatnimi preiskovalnimi ukrepi.

Scenarij 3: pričevanje nevladne organizacije

BJ v okviru druge prošnje predloži pričevanje nevladne organizacije Pravice za vse. Nevladna organizacija navaja, da pričanje temelji na misiji v mesto, kjer je živel BJ, med katero je nevladna organizacija preučevala položaj opozicijskih političnih strank, vključno s stranko Svoboda. Avtor pričevanja trdi, da so prosilca BJ imeli priložnost spoznati na terenu, in opisuje podrobnosti o dejavnostih, pri katerih je BJ tam sodeloval.

Organ, ki preučuje dopustnost prošnje, nima na voljo nobenih informacij o nevladni organizaciji ali avtorju. Med prvo obravnavo dokumenta se ugotovi, da je pričevanje predstavljeno v izvirni različici in ni omejeno na splošne trditve. Prav nasprotno, zdi se podrobno. Zaradi tega bi lahko prišlo do drugačnega izida ocene osebnega udeleževanja prosilca v stranki Svoboda, čeprav je potrebna nadaljnja preiskava. Ta dokument pomembno povečuje verjetnost, da BJ izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito.

⁽⁷⁷⁾ SEU je potrdilo obveznost ocene, ali dokument pomeni novo ugotovitev ali element, in če je tako, ali pomembno povečuje verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, preden se prošnja razglasi za nedopustno. Glej SEU, [LH proti Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid](#), navedeno v opombi 75, odstavek 44 do 45.

3. Ponovne prošnje v posebnih primerih

V tem poglavju vodnika so opisani različni primeri/razmere, v katerih je mogoče vložiti ponovno prošnjo. Lahko pride do razlik v obravnavi glede na izid prve/predhodne prošnje ali na podlagi posebnih elementov ponovne prošnje. Osebnosti ali zgodovina prosilca bi lahko pomembno vplivala na predhodni postopek obravnave. Zato je bistveno, da se te značilnosti ugotovijo takoj po vložitvi ponovne prošnje.

3.1 Po zavrnitvi predhodne prošnje kot neutemeljene

Ponovna prošnja se najpogosteje vloži po dokončni odločbi o zavrnitvi predhodne prošnje kot neutemeljene po obravnavi njene vsebine.

Zavrnitev predhodne prošnje kot neutemeljene pomeni, da je bilo v okviru obravnave vsebine primera ugotovljeno, da mednarodna zaščita ni potrebna. V tem primeru ugotovljena materialna dejstva niso bila sprejeta (niso bila potrjena kot verodostojna), če pa so bila, je bilo tveganje, da bo ob vrnitvi prosilca prišlo do preganjanja ali resne škode, premajhno (na primer le hipotetično ali enostavno možno) ali ni bilo ugotovljeno. Zadnja možnost pomeni, da je bilo ugotovljeno splošno tveganje, vendar se ni štelo, da pomeni tveganje preganjanja ali resne škode, ali pa je bilo ocenjeno, da obstaja možnost bega znotraj države, razpoložljiva zaščita, ki jo zagotavljajo nacionalni organi, ali druge podobne okoliščine.

Opozoriti je treba tudi, da je ponovno prošnjo mogoče vložiti, kadar je bila prosilcu v okviru predhodnega postopka priznana subsidiarna zaščita. Odločba o priznanju subsidiarne zaščite je deloma zavrnilna (delna zavrnitev), če se je obravnava za status begunca zaključila z zavrnitvijo.

Pristojni organ za obravnavo ponovne prošnje se tako lahko zanaša na vsebino predhodne obravnave, če je nova prošnja podaljšek dejstev, na katera se je prosilec skliceval v okviru predhodne prošnje.

Navedbe prosilcev, ki vlagajo ponovno prošnjo, so v predhodni prošnji morda očitno nedosledne in protislovne, očitno lažne ali očitno malo verjetne in v nasprotju z dovolj preverjenimi informacijami o izvorni državi. V teh primerih so bili razlogi za njihovo trditev o upravičenosti do mednarodne zaščite v smislu direktive o pogojih očitno neprepričljivi. To negativno vpliva na njihovo splošno verodostojnost v okviru obravnave dopustnosti ponovne prošnje. Organ za presojo bo imel večja pričakovanja v zvezi z obveznostjo prosilca, da utemelji svojo novo trditev, da bi preveril, ali novi elementi povečujejo verjetnost priznanja mednarodne zaščite. Več informacij o predhodnih prošnjah, ki se štejejo za očitno neutemeljene, je na voljo v [oddelku 3.2 z naslovom Po zavrnitvi predhodne prošnje kot očitno neutemeljene](#).

Povezano orodje urada EASO

Posebne smernice v zvezi z oceno verodostojnosti so na voljo v publikaciji urada EASO, [Praktični vodnik urada EASO: Presoja dokazov](#), marec 2015.

3.2 Po zavrnitvi predhodne prošnje kot očitno neutemeljene

Ponovno prošnjo je mogoče vložiti po tem, ko je organ za presojo zavrnil predhodno prošnjo kot očitno neutemeljeno v skladu s členom 32(2) direktive o azilnih postopkih, ob upoštevanju, da se je ena od okoliščin, navedenih v členu 31(8) direktive o azilnih postopkih, nanašala na neutemeljeno prošnjo. Ta

relevantna posebna okoliščina bi morala biti kot taka opredeljena v nacionalnem pravu, da bi se lahko nanašala na zadevni primer.

Odvisno od okoliščin zadevnega primera lahko dejstvo, da je bila predhodna prošnja zavrnjena kot očitno neutemeljena v smislu direktive o azilnih postopkih, na primer kaže, da prosilec ni navedel nobenega materialnega vprašanja, relevantnega za oceno njegove potrebe po mednarodni zaščiti. Kaže pa lahko tudi, da prosilec prihaja iz varne izvorne države, da je predložil netočne informacije ali lažne informacije/dokumente o svoji identiteti in/ali državljanstvu. To dejstvo bi lahko kazalo tudi, da je prosilec na različne načine poskušal zavajati organe glede tega, ali izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite.

Vse okoliščine, predvidene v členu 31(8) direktive o azilnih postopkih, niso neposredno povezane s strahom prosilca pred preganjanjem ali resničnim tveganjem resne škode v njegovi izvorni državi. Obravnavani so na primer tudi primeri, v katerih prošnja ni vložena takoj po nezakonitem prihodu na ozemlje ali pa je podana le, da bi se odložila ali onemogočila izvršitev že izdane ali preteče odločbe o odstranitvi. Zato so za predhodno obravnavo nove prošnje relevantne le tiste okoliščine, ki so neposredno povezane z oceno potrebe po mednarodni zaščiti in so se uporabile za zavrnitev predhodne prošnje kot očitno neutemeljene.

Zato je učinek zavrnitve predhodne prošnje kot očitno neutemeljene na ponovno prošnjo po eni strani odvisen od okoliščin iz predhodne prošnje, po drugi pa od novih elementov, ki jih je predložil prosilec. Med primere relevantnih novih elementov spadajo: novi elementi, ki so bistveni za izpolnjevanje pogojev za mednarodno zaščito; osebne okoliščine, zaradi katerih izvorna država ni varna za prosilca; razlogi za predložitev netočnih/lažnih informacij v predhodni prošnji; novi dokazi, ki povečujejo verodostojnost prosilca, in pregled okoliščin prosilca ob upoštevanju nacionalne varnosti/javnega reda.

3.3 Po zavrnitvi predhodne prošnje kot nedopustne

Kadar je bila predhodna prošnja zavrnjena kot nedopustna, in sicer zato, ker je mednarodno zaščito prosilcu priznala druga država članica ali ker bi bilo tretjo državo mogoče šteti za državo prvega azila za prosilca ali varno tretjo državo, izvorna država v predhodnem postopku ni bila obravnavana. V teh primerih predhodna obravnava ni bila osredotočena na razmere v izvorni državi prosilca.

3.3.1 Druga država članica je priznala mednarodno zaščito

Če je bila predhodna prošnja zavrnjena, ker je druga država članica priznala mednarodno zaščito (na podlagi člena 33(2)(a) direktive o azilnih postopkih), se bo ocena nove prošnje osredotočila na to, ali prosilec predlaga nove elemente, ki pomembno povečujejo verjetnost, da nedopustnost predhodne prošnje ni relevantna za novo prošnjo. Novi elementi morajo biti povezani s položajem prosilca v državi članici, ki je že priznala mednarodno zaščito. Na primer, zadevna država članica je preklicala, odpravila ali zavrnila podaljšanje mednarodne zaščite z izdajo dokončne odločbe ali pa se je prosilec znašel v težavnih osebnih okoliščinah zaradi svoje posebne ranljivosti in/ali neustreznih življenjskih razmer, ki se zagotavljajo upravičencem do mednarodne zaščite in predstavljajo nečloveško ali poniževalno ravnanje ⁽⁷⁸⁾. Če se nova prošnja šteje za dopustno zaradi pomembnih sprememb v okoliščinah zaščite države članice, ki je prva priznala zaščito, bo treba vsebinsko obravnavati vse elemente v zvezi z izvorno državo prosilca, saj organ za presojo še ni ocenil tveganja preganjanja in resne škode v izvorni državi.

⁽⁷⁸⁾ Po analogiji glej tudi SEU, sodba z dne 19. marca 2019, *Abubacarr Jawo proti Zvezni republiki Nemčiji*, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, odstavki 79 do 99. Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#).

3.3.2 Pojem države prvega azila

Kadar je bil pojem „države prvega azila“ uporabljen v predhodnem postopku, bo ocena nove prošnje osredotočena na elemente, ki bi lahko pomembno povečevali verjetnost, da se zadevna država ne šteje za državo prvega azila za prosilca (člen 33(2)(b) direktive o azilnih postopkih). V nekaterih okoliščinah se pojem države prvega azila morda ne uporablja več v določenem primeru, na primer: status begunca je zadevna tretja država preklicala ali odpravila; prosilec ne bi bil več zaščiten pred *vrnitvijo*, če bi ga vrnil v zadevno tretjo državo; tretja država prosilca ni ponovno sprejela, v zvezi s tem pa so predloženi dokazi; zaščita, ki bi bila zagotovljena prosilcu, ne bi zadostovala, med drugim zaradi njegove ranljivosti ali diskriminatorne uporabe prava.

Če se pojem varne države azila ne uporablja več, bi bilo treba prošnjo šteti za dopustno, saj se ni nikoli obravnavala vsebina prošnje v zvezi z izvirno državo.

3.3.3 Pojem varne tretje države

Če je bilo med predhodnim postopkom sklenjeno, da bi bila določena država varna tretja država za prosilca, bi morali novi predstavljeni elementi pomembno povečevati verjetnost, da se ta država ne bi štela za varno ob upoštevanju okoliščin prosilca ⁽⁷⁹⁾. Prosilec bi lahko, da bi utemeljil svojo trditev, na primer navedel, da: sta njegovo življenje in svoboda ogrožena zaradi rase, vere, državljanstva, pripadnosti določeni družbeni skupini ali političnega prepričanja; obstaja tveganje mučenja ali nečloveškega ali poniževalnega ravnanja ob vrnitvi v zadevno državo; bi ga v izvirno državo vrnil, ne da bi obravnavali njegov primer; se je zakonodaja tretje države spremenila in zato ne more zaprositi za status begunca; status zaščite, ki mu ga je priznala zadevna tretja država, ni učinkovit.

Če lahko prosilec prepriča organ za presojo, da se pojem varne tretje države ne nanaša več na njegov primer, bi se morala prošnja šteti za dopustno.

3.4 Po umiku prošnje

Države članice lahko prošnjo zavrnejo ali prekinejo postopek, kadar prosilec izrecno (člen 27 direktive o azilnih postopkih) ali implicitno (člen 28 direktive o azilnih postopkih) umakne svojo prošnjo za mednarodno zaščito.

3.4.1 Izrecni umik

Ponovna prošnja se vloži po prekinitvi ali dokončni odločbi po izrecnem umiku prošnje

Če je tako določeno v nacionalnem pravu, lahko prosilec izrecno umakne svojo prošnjo za mednarodno zaščito. To se lahko na primer zgodi, kadar se želi prosilec vrniti v izvirno državo ali ima možnost uživati drugo pravico do prebivanja, ki ga ščiti pred *vrnitvijo*. Kadar se prošnja izrecno umakne, bi bilo treba razloge za to ustrezno zabeležiti v spis, saj se bodo morda upoštevali pozneje, na primer med oceno ponovne prošnje.

⁽⁷⁹⁾ Člen 33(2)(c) direktive o azilnih postopkih.

Do umika prošnje za mednarodno zaščito lahko pride na različnih stopnjah azilnega postopka, pred osebnim razgovorom ali po njem, vendar pred izdajo vsebinske odločbe o prošnji. Zato je prosilec v času izrecnega umika morda že predstavil razloge za zaprošanje za mednarodno zaščito (v fazi vložitve) ali podrobno opisal razloge v osebnem razgovoru.

V skladu z direktivo o azilnih postopkih ⁽⁸⁰⁾ lahko organ za presojo izrecni umik prošnje obravnava na dva načina: s sprejetjem sklepa o prekinitvi postopka ali z zavrnitvijo prošnje.

Prekinitev postopka se lahko izvede tudi brez sklepa, vendar z vključitvijo opombe v spis prosilca. Organ za presojo v primeru prekinitve ne obravnava vsebine materialnih dejstev prošnje za mednarodno zaščito.

Ne glede na to, ali se prošnja prekine ali zavrne po izrecnem umiku, se vsaka nova prošnja, ki jo vložijo ista oseba, šteje za ponovno prošnjo v skladu z direktivo o azilnih postopkih ⁽⁸¹⁾. V okviru uporabljene utemeljitve se upošteva dejstvo, da se je prosilec odločil umakniti prošnjo, ko je imel priložnost nadaljevati postopek mednarodne zaščite, da bi se ocenila njegova potreba po mednarodni zaščiti. Če se morebitne nove prošnje obravnavajo kot ponovne prošnje in se v zvezi z njimi tako izvede postopek ugotavljanja dopustnosti, to prosilce odvrta od tega, da bi prošnjo večkrat umaknili in znova vložili. Prosilec ima kljub temu pravico, da vložijo novo prošnjo, ki bo obravnavana kot ponovna prošnja, v skladu s pogoji iz prejšnjega poglavja.

Prosilec lahko vložijo novo prošnjo, ker so se po umiku predhodne prošnje pojavili novi elementi. Na primer, razmere v izvorni državi so se močno poslabšale zaradi političnih ali zakonodajnih sprememb ali nasilnih spopadov ali pa so se morda spremenile osebne okoliščine prosilca (npr. v državi članici se je ukvarjal z novimi dejavnostmi, ki so pritegnile pozornost organov v izvorni državi, njihova pravica do bivanja v državi članici se je iztekla in obstaja tveganje njihove vrnitve).

V večini primerov se vsebinska obravnava po izrecnem umiku ne opravi. Vendar morajo novi elementi, ki so bili predstavljeni ali so se pojavili, pomembno „povečevati“ verjetnost priznanja mednarodne zaščite, da bi se ponovna prošnja štela za dopustno. Da bi ocenili to povečanje, je treba najprej opredeliti dejanske razmere v času umika. Vendar to ne bi smela biti celovita vsebinska obravnava predhodne prošnje.

Uradnik, ki vodi postopek, bi moral med začetnim pregledom dejstev iz predhodnega postopka ugotoviti materialna dejstva in odločiti, ali so verodostojna ali ne, pri čemer obravnava le informacije, ki so takoj na voljo. Nato bo uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite, ocenila tveganje preganjanja ali resne škode ob vrnitvi na podlagi materialnih dejstev, ki jih je bilo mogoče sprejeti. To bo služilo kot referenčna točka za predhodno obravnavo, da bi ugotovili, ali so novi elementi, ki so bili predstavljeni ali so se pojavili, pomembno povečujejo verjetnost priznanja mednarodne zaščite.

Če v okviru predhodnega postopka ni bila sprejeta vsebinska odločba, na predhodno obravnavo ponovne prošnje znatno vplivajo informacije, ki so na voljo v spisu v zvezi s predhodno prošnjo za mednarodno zaščito. V nekaterih primerih je morda v spisu na voljo malo ali nič informacij, v drugih primerih pa je bil morda že opravljen osebni razgovor, vendar je bila obravnava prekinjena.

⁽⁸⁰⁾ Člen 27 direktive o azilnih postopkih.

⁽⁸¹⁾ Člen 2(q) direktive o azilnih postopkih. To je bistveno drugače od položaja po „implicitnem umiku“ (glej [oddelek 3.4.2](#)). Po implicitnem umiku je novo prošnjo mogoče obravnavati kot ponovno prošnjo le, če je bila predhodna prošnja zavrnjena po ustreznih vsebinski obravnavi trditve, in ne, če je bila predhodna prošnja zgolj prekinjena (razen v primeru iz drugega pododstavka člena 28(2) direktive o azilnih postopkih).

Na primer, prosilec je med osebnim razgovorom v okviru predhodnega postopka navedel, da je bil navaden član opozicijske politične stranke, zaradi političnih stališč pa bi ga organi v izvorni državi lahko preganjali. Dejal je tudi, da je svoja politična mnenja izražal med srečanji lokalnega predsedstva stranke in prek objav na družbenih medijih. Predložil je veljavno izkaznico, ki dokazuje članstvo v stranki, in informacije o izvorni državi v zvezi z obravnavanjem vodij zadevne stranke.

Po osebnem razgovoru **je prosilec izrecno umaknil prošnjo**, ker se je poročil z državljanko države azila in kot družinski član prejel dovoljenje za prebivanje. Organ za presojo se je odločil, da bo prekinil obravnavo prošnje.

Vlagatelj po določenem času vloži novo prošnjo za mednarodno zaščito, v kateri navede, da se je ločil, da njegovo dovoljenje za prebivanje ni več veljavno in da je posledično prejel odločbo o vrnitvi v izvorno državo. Trdi, da se tja ne more vrniti, ker so člani njegove politične stranke sistematično aretirani in mučeni, odkar je kmalu po objavi rezultatov zadnjih volitev in po umiku njegove prošnje prišlo do nasilnih spopadov med zadevno politično stranko ter organi in vladajočo stranko. Predloži tudi izvod naloga za aretacijo, izdanega na njegovo ime, zaradi širjenja propagande in spodbujanja k javnemu nasilju.

Uradnik, ki vodi postopek, bo v tem primeru najprej ugotovil materialna dejstva predhodne prošnje in ocenil, ali so verodostojna, na podlagi informacij, ki so takoj na voljo v spisu (npr. izjave prosilca, članska izkaznica, objave na družbenih medijih (če so na voljo), informacije o izvorni državi v času umika prošnje). Sprejme se lahko, da je bil prosilec navaden član opozicijske politične stranke in da je javno izražal svoja politična stališča, vendar ni mogel pritegniti pozornosti organov v izvorni državi. Zato v času umika v spisu ni bilo posebnih elementov, ki bi nakazovali, da je/bi lahko v primeru njegove vrnitve obstajalo tveganje preganjanja ali izpostavljenosti resni škodi.

Nato bo uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite, ocenil, ali so elementi, ki jih je prosilec predložil v okviru ponovne prošnje, novi in ali pomembno povečujejo verjetnost priznanja mednarodne zaščite. Pri obravnavanju slednje zahteve je prvi korak ocena tveganja v času izrecnega umika na podlagi materialnih dejstev v okviru predhodnega postopka, ki so bila spoznana za verodostojna in sprejeta po prvem pregledu. Uradnik, ki vodi postopek, lahko meni, da je po nedavnih nasilnih spopadih v izvorni državi prišlo do spremembe v obravnavi navadnih članov zadevne politične stranke in da gre za nov element. Prav tako lahko presodi, da je sprememba precejšnja in pomembno povečuje verjetnost priznanja mednarodne zaščite (več podrobnosti v zvezi s tem je na voljo v [oddelku 2.3 z naslovom Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?](#)).

Kadar predhodni postopek vključuje malo ali nič informacij o morebitnem tveganju preganjanja/resne škode, se bo predhodna obravnava v večini primerov zaključila z odločbo o dopustnosti, razen če prosilec predloži le elemente, ki očitno niso verodostojni ali niso povezani z mednarodno zaščito.

Če pa prvi pregled elementov predhodne prošnje pokaže, da je prosilec najbrž potreboval mednarodno zaščito, je pojem „pomembno povečuje verjetnost“ potrebe po mednarodni zaščiti samodejno izpolnjen. Ker je verjetnost mogoče sprejeti že na podlagi predhodne prošnje, ne bi imelo smisla zahtevati nadaljnje verjetnosti, ki bi presegala že sprejeto, celo kadar ni predstavljenih formalnih novih elementov. Ponovno prošnjo bo tako treba obravnavati vsebinsko.

Razlog, zakaj je prosilec umaknil predhodno prošnjo, lahko vpliva na oceno, ali bi bilo treba novo prošnjo šteti za dopustno ali ne v zvezi z novimi predstavljenimi elementi. Razlog za umik prošnje lahko zagotovi informacije v zvezi s potrebo po mednarodni zaščiti v času umika in trenutno potrebo po zaščiti, če je nova prošnja podaljšek dejstev, na katera se je prosilec že skliceval.

Nazadnje lahko stopnja postopka, na kateri je bila obravnava prekinjena, vpliva na faze postopka prošnje, ki jih je treba upoštevati med predhodno obravnavo. Na primer, če s prosilcem ni bil opravljen razgovor pred prekinitvijo postopka, bi lahko prosilec med predhodno obravnavo dobil priložnost za razgovor o dopustnosti, kadar je to zagotovljeno ali omogočeno z nacionalnim pravom in se šteje za potrebno za ustrezno obravnavo dopustnosti nove prošnje. Ta razgovor o dopustnosti ne bi smel potekati v obliki celovite obravnave, vendar lahko uradni osebi, ki vodi postopek mednarodne zaščite, pomaga ugotoviti, ali prosilec predlaga le elemente, ki očitno niso verodostojni ali niso povezani z mednarodno zaščito.

3.4.2 Implicitni umik

Ponovna prošnja se vloži po prekinitvi ali dokončni odločbi po implicitnem umiku prošnje

V direktivi o azilnih postopkih ⁽⁸²⁾ sta predvideni dve možnosti, ko je mogoče razumno domnevati, da je prosilec implicitno umaknil svojo prošnjo ali odstopil od nje. V teh primerih lahko organ za presojo prošnjo zavrne na podlagi ustrezne vsebinske obravnave (kadar je to mogoče) ali se odloči, da bo postopek prekinil.

V primeru prekinitve organ za presojo ni obravnaval elementov, predstavljenih v okviru predhodne prošnje. Zato lahko prosilci v tem primeru zahtevajo ponovno uvedbo njihovega postopka ali podajo novo prošnjo, v zvezi s katero se ne bo izvedel postopek ugotavljanja dopustnosti za ponovne prošnje. Vendar lahko države članice v okviru svojega nacionalnega prava določijo, da bi bilo treba v zvezi z vsemi novimi prošnjami, predstavljenimi po določenem obdobju (najmanj 9 mesecev) od sklepa o prekinitvi, ki je posledica implicitnega umika, izvesti postopek ugotavljanja dopustnosti iz člena 40 direktive o azilnih postopkih ⁽⁸³⁾.

Če je treba obravnavati dopustnost nove prošnje, bi moral organ za presojo nadaljevati, kot je opisano v [poglavju 2 z naslovom Predhodna obravnava](#). Vredno je omeniti, da morebitno prosilčevo neizpolnjevanje postopkovnih obveznosti med predhodno obravnavo ne pomeni nujno, da prosilec ne izpolnjuje pogojev za status begunca ali subsidiarne zaščite. Za neizpolnjevanje so morda na primer očitno krivi pristojni organi, ki prosilca niso obvestili o njegovih dolžnostih, lahko pa so ga povzročili dogodki v življenju prosilca (npr. resne zdravstvene težave). Poleg tega bi bilo treba upoštevati, da lahko oseba, ki potrebuje zaščito, od svoje prošnje odstopi zaradi različnih razlogov, ki niso povezani z vsebino prošnje. Ne glede na razlog bo predhodna obravnava osredotočena na nove elemente, ki so se pojavili ali so postali znani po predhodni odločbi, torej tudi po implicitnem umiku, in ne na razloge za sam implicitni umik.

3.5 Vzdrževana odrasla oseba/neporočen mladoletnik vloži novo prošnjo, potem ko je bila prošnja vložena v njegovem imenu

Vzdrževana odrasla oseba lahko vloži prošnjo, potem ko je bila prošnja že vložena v njenem imenu z njenim soglasjem, če je ta možnost predvidena v nacionalnem pravu ⁽⁸⁴⁾. Prav tako lahko neporočen mladoletnik vloži prošnjo, potem ko je bila v njegovem imenu že vložena druga prošnja, v primerih, ko

⁽⁸²⁾ Člen 28 direktive o azilnih postopkih.

⁽⁸³⁾ Člen 28(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁸⁴⁾ Člen 7(2) direktive o azilnih postopkih.

prošnja starša samodejno vključuje tudi vse njegove neporočene mladoletne otroke ⁽⁸⁵⁾, če je tako določeno v nacionalnem pravu države članice.

V tem primeru **ne gre za ponovno prošnjo**, vendar pa gre za **podoben postopek**, tj. predhodno obravnavo. Zato se uporabljajo enaka pravila kot za ponovno prošnjo, razen dveh elementov: (1) predhodna obravnava ⁽⁸⁶⁾ zajema preučevanje, ali obstajajo dejstva, ki se nanašajo na položaj vzdrževane osebe ali neporočenega mladoletnika ter utemljujejo ločeno prošnjo; (2) v nacionalnih pravilih ni mogoče zagotoviti opustitve osebnega razgovora ⁽⁸⁷⁾.

Ustrezen trenutek za uporabo postopka na podlagi člena 40 v zvezi z ponovnimi prošnjami (predhodna obravnava, nedopustnost itd.) je po tem, ko je vzdrževana oseba soglašala, da se v njenem imenu vloži predhodna prošnja, ali po tem, ko je bila vložena prošnja v imenu neporočenega mladoletnika, kakor je določeno z nacionalnim pravom, in ne dokončna odločba o zadevni predhodni prošnji, vloženi v njegovem imenu (kakor velja za ponovne prošnje). V členu 40(6) direktive o azilnih postopkih se posledično obravnavata tako (a) položaj, v katerem vzdrževana oseba/neporočen mladoletnik vloži prošnjo po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo v njegovem imenu, kot tudi (b) položaj, v katerem vzdrževana oseba/neporočen mladoletnik vloži novo prošnjo med obravnavo predhodne prošnje, ki je bila vložena v njegovem imenu (vendar pred izdajo dokončne odločbe).

V teh primerih je pomembno oceniti tudi posamezne okoliščine mladoletnika in uporabiti načelo otrokove koristi.

3.5.1 Dejstva, ki upravičujejo ločeno prošnjo

Države članice lahko prošnjo za mednarodno zaščito štejejo za nedopustno, če vzdrževana oseba vloži novo prošnjo, potem ko je soglašala, da bo njen primer del prošnje, ki je bila vložena v njenem imenu, ali če neporočen mladoletnik vloži prošnjo, potem ko je bila v njegovem imenu že vložena druga prošnja, v primerih, ko prošnja starša samodejno vključuje tudi vse njegove neporočene mladoletne otroke. To se uporablja, razen če obstajajo dejstva v zvezi z okoliščinami vzdrževane osebe ali neporočenega mladoletnika, ki upravičujejo ločeno prošnjo.

V členu 40(6) direktive o azilnih postopkih je področje uporabe predhodne obravnave v teh primerih izrecno ponovno opredeljeno v primerjavi s predhodno obravnavo ponovnih prošenj (člen 40(2) direktive o azilnih postopkih). Dejstva, ki upravičujejo ločeno prošnjo, niso nujno „novi elementi“ v smislu slednjega člena. Morda so obstajala že med prvo prošnjo, vendar jih „glavni“ prosilec takrat ni predstavil kot razlog za prošnjo za mednarodno zaščito. Morda pa so obstajali dobri razlogi, zakaj vzdrževana odrasla oseba ali neporočen mladoletnik elementov ni navedel že prej, na primer, če grožnjo predstavlja „glavni“ prosilec (npr. pohabljanje ženskih spolnih organov).

Odločujoče vprašanje je, ali je glede na dejstva v zvezi z vzdrževano odraslo osebo ali neporočenim mladoletnikom upravičena ločena obravnava. To na primer morda ne drži, kadar so težave, ki jih navaja vzdrževana odrasla oseba ali neporočen mladoletnik, nadaljnja posledica težav, ki jih je že navedel „glavni“ prosilec in ki se niso izkazale za verodostojne med obravnavo predhodne prošnje. Ločena obravnava običajno ne bi bila upravičena, če so bile težave, povezane s posebnimi okoliščinami otroka, že

⁽⁸⁵⁾ Člen 7(5)(c) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁸⁶⁾ Člen 40(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁸⁷⁾ Člen 42(2)(b) direktive o azilnih postopkih.

predstavljene in ocenjene med obravnavo prošnje „glavnega“ prosilca, vendar so se štete za neutemeljene (čeprav morda niso bile izpodbijane kot take). Vendar lahko pride do okoliščin, ki na vzdrževano odraslo osebo ali neporočenega mladoletnika vplivajo drugače zaradi njegove ranljivosti, ali težav, ki zadevajo le njega, vendar se ni zavedal, da bi lahko pomenile podlago za prošnjo za mednarodno zaščito (npr. nasilje v družini). Zgodi se lahko tudi, da odvisna odrasla oseba ali neporočen mladoletnik predstavi elemente, ki so osebni, vendar niso povezani z mednarodno zaščito, zato ne upravičujejo ločene prošnje. Na primer, mladoletnik lahko opozori na dejstvo, da noče biti ločen od prijateljev, ki jih je pridobil v državi gostiteljici, ali da ne govori dobro jezika izvirne države.

3.5.2 Okoliščine, ko mladoletnik postane odrasla oseba

Ko mladoletnik postane odrasla oseba (pri 18 letih), ima pravico, da sam zaprosi za mednarodno zaščito. Države članice morajo v skladu z direktivo o azilnih postopkih ⁽⁸⁸⁾ zagotoviti, da ima vsaka pravno sposobna odrasla oseba pravico vložiti prošnjo za mednarodno zaščito v svojem imenu.

Nova prošnja, vložena po izdaji dokončne odločbe glede predhodne prošnje, vložene v imenu mladoletnika, bi se lahko štela za nedopustno v skladu s členom 33(2)(d) direktive o azilnih postopkih.

3.6 Po odločbi o izključitvi

Ponovna prošnja, vložena po odločbi o izključitvi ⁽⁸⁹⁾, mora biti take narave, da lahko spremeni oceno o izključitvi. Med izvajanjem ocene o izključitvi morajo organi za presojo dokazati, da obstajajo resni razlogi za izključitev prosilca. Zato morajo novi elementi dokazovati, da so bili razlogi, na podlagi katerih je bila utemeljena odločba organa za presojo, napačni ali ne veljajo več za okoliščine prosilca. V odločbi o izključitvi ni dovolj le izpodbijati obrazložitve. Obstajati morajo novi elementi, ki dokazujejo, da obrazložitev ni ali ni več veljavna. Tako je morda na primer, kadar lahko prosilec dokaže, da je organ za presojo zamešal identiteti dveh prosilcev, ali kadar je bil izključen na podlagi informacij o njegovem sodelovanju pri hudem kaznivem dejanju, v zvezi s katerim je bil oproščen.

Kakršni koli elementi, ki (dodatno) utemeljujejo strah pred preganjanjem/resno škodo, ne bodo vplivali na prvotno odločbo o izključitvi.

Več informacij o tem, kako oceniti, ali novi elementi, ki jih je predstavil prosilec ali so se pojavili, pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, je na voljo v [oddelku 2.3 z naslovom Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?](#)

3.7 Po prenehanju, preklicu, odvzemu ali zavrnitvi podaljšanja statusa mednarodne zaščite

V tem oddelku so obravnavane okoliščine, v katerih prosilec po izdaji odločbe o prenehanju, preklicu, odvzemu ali zavrnitvi podaljšanja mednarodne zaščite vloži novo prošnjo. Razlikujejo se po razlogih za tako odločbo.

⁽⁸⁸⁾ Člen 7(1) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁸⁹⁾ V skladu s členom 12 ali 17 direktive o pogojih.

3.7.1 Prenehanje

Če novo prošnjo vloži prosilec, v zvezi s katerim je bila izdana odločba o prenehanju mednarodne zaščite ⁽⁹⁰⁾, bo ta odločba izhodišče za oceno dopustnosti ponovne prošnje. V tej odločbi je bila mednarodna zaščita izpodbijana zaradi enega od naslednjih dveh razlogov.

- **Vedenje prosilca.** Prosilec prostovoljno sprejme zaščito države, katere državljan je; državljanstvo izgubi ali ga prostovoljno pridobi; je pridobil novo državljanstvo in uživa zaščito države, ki mu ga je podelila; ali pa se je prostovoljno vrnil v državo, ki jo je zapustil in v katero se ni vračal zaradi strahu pred preganjanjem.
- **Spremenjene okoliščine.** Okoliščine, zaradi katerih je bil prosilec priznan kot begunec, so morda prenehale; prosilec več ne more zavračati zaščite države, katere državljan je; prosilec se kot oseba brez državljanstva zaradi prenehanja okoliščin, zaradi katerih je bil priznan kot begunec, lahko vrne v državo prejšnjega običajnega prebivališča; ali pa okoliščine, zaradi katerih mu je bil priznan status subsidiarne zaščite, prenehajo ali se spremenijo tako, da zaščita več ni potrebna.

Obravnava dopustnosti bo tako osredotočena na zmožnost novih elementov, da pomembno povečujejo verjetnost, da se odločba o prenehanju ne bo uporabljala ali se ne uporablja več ali da obstajajo novi razlogi, zaradi katerih prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito. Posledično bi se lahko ti novi elementi nanašali na materialne elemente, ki so povzročili prenehanje prvotno priznane mednarodne zaščite (prosilec morda želi dokazati, da je razloge, zaradi katerih se je štelo, da ne izpolnjuje več pogojev za priznanje mednarodne zaščite, mogoče izpodbijati ob upoštevanju novih elementov, ki jih predloži v podporo ponovni prošnji), ali pa bi bilo mogoče nove elemente povezati z dejstvi, ki se razlikujejo od dejstev, zaradi katerih je bila mednarodna zaščita prvotno priznana.

Več informacij o tem, kako oceniti, ali novi elementi, ki jih je predstavil prosilec ali so se pojavili, pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, je na voljo v [oddelku 2.3 z naslovom Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?](#)

3.7.2 Preklic, odvzem ali zavrnitev podaljšanja

Napačno prikazovanje ali izpuščanje dejstev

Če je bila odločba o preklicu ⁽⁹¹⁾ mednarodne zaščite izdana ⁽⁹²⁾ zaradi napačnega prikazovanja ali izpuščanja dejstev, tudi z uporabo lažnih dokumentov v predhodnem postopku, se šteje, da prosilec nikoli ni bil begunec ali upravičenec do mednarodne zaščite, ker je pridobil mednarodno zaščito, vendar ni bil upravičen do nje.

V tem primeru bo obravnava dopustnosti nove prošnje osredotočena na zmožnost novih elementov, da pomembno povečujejo verjetnost revizije odločbe o preklicu ali dokazujejo, da obstajajo novi razlogi, zaradi katerih prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito. Novi elementi bi se lahko nanašali na materialne elemente, ki so povzročili preklic prvotno priznane mednarodne zaščite. Na primer, prosilec morda želi dokazati, da so bili razlogi za preklic napačni, in predloži nove elemente, ki podpirajo njegovo

⁽⁹⁰⁾ Člen 11 ali 16 direktive o pogojih.

⁽⁹¹⁾ Kadar je v tem oddelku omenjena „odločba o preklicu“, se izraz nanaša tudi na odločbe o odpravi ali zavrnitvi podaljšanja mednarodne zaščite.

⁽⁹²⁾ V skladu s členom 14(3)(b) ali členom 19(3)(b) direktive o pogojih.

stališče. Lahko pa želi dokazati, da elementi, ki so se predhodno šteli za lažne, pravzaprav niso lažni, in v ta namen predloži druge dokaze.

Novi elementi bi se lahko nanašali tudi na dejstva, ki se razlikujejo od dejstev, na podlagi katerih je bila prvotno priznana mednarodna zaščita.

Več informacij o tem, kako oceniti, ali novi elementi, ki jih je predstavil prosilec ali so se pojavili, pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, je na voljo v [oddelku 2.3 z naslovom Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?](#)

Razlog za izključitev

Če novo prošnjo vloži prosilec, v zvezi s katerim je bila izdana odločba o preklicu mednarodne zaščite, ker bi morali biti ali so izključeni, bo obravnava dopustnosti osredotočena na zmožnost novih elementov, da pomembno povečujejo verjetnost revizije odločbe o izključitvi. Ker je bila prosilcu že odvzeta mednarodna zaščita, se bodo morali novi elementi nanašati na razloge za izključitev in zagotoviti razloge za ponovno obravnavo zadevne odločbe.

V tem primeru se šteje, da prosilec ni begunec ali upravičenec do subsidiarne zaščite, ker je pridobil mednarodno zaščito, vendar ni bil (ali ni več) upravičen do nje. Več podrobnosti je na voljo v [oddelku 3.6 z naslovom Po odločbi o izključitvi](#).

Preklic statusa begunca – ogrožanje varnosti ali pravnomočna obsodba za hudo kaznivo dejanje

Kadar novo prošnjo vloži prosilec, v zvezi s katerim je bila izdana odločba o preklicu statusa begunca, ker zaradi resnih razlogov velja za nevarnega za varnost države članice, v kateri se nahaja, ali ker glede na to, da je bil pravnomočno obsojen za posebno hudo kaznivo dejanje, predstavlja nevarnost za skupnost te države članice, je treba upoštevati, da je prosilec še naprej begunec, med drugim v smislu člena 1(A) Konvencije o statusu beguncev, kljub preklicu ali odvzemu njegovega statusa (več podrobnosti je na voljo v odstavkih 99 in 110 odločbe Sodišča Evropske unije (SEU) v združenih zadevah C-391/16, C-77/17 in C-78/17 ⁽⁹³⁾).

Postopek o ugotavljanju dopustnosti bo tako načeloma namenjen oceni, ali novi elementi povečujejo verjetnost, da se prosilec ne bo štel ali se ne bo več štel za nevarnega za varnost države članice ali nevarnega za skupnost te države članice, in ali je torej prosilcu mogoče priznati status begunca.

Natančneje, prosilec v tem primeru ni prenehal biti begunec, ampak je izgubil status begunca zaradi dokončne odločbe o preklicu ali odvzemu. Ta status je mogoče znova pridobiti le, če se oseba ne šteje več za nevarnega za varnosti ali skupnost države članice.

V nekaterih primerih se med oceno dopustnosti nove prošnje lahko ugotovi, da elementi, ki so obstajali, ko je bila potreba po mednarodni zaščiti prvotno obravnavana, ne obstajajo več. Tako je med predhodno obravnavo treba biti pozoren na morebitne nove elemente ali nova dejstva, ki jih je predložil prosilec ali so na voljo organu, pristojnemu za obravnavo, in dokazujejo spremembo osebnih okoliščin prosilca ⁽⁹⁴⁾. Na primer, lahko se izkaže, da prosilec ni več begunec zaradi svojega vedenja ali spremenjenih okoliščin.

⁽⁹³⁾ SEU, sodba z dne 14. maja 2019, *M proti Ministerstvo vnitra in X, X proti Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides*, C-391/16, C-77/17 in C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403; odstavka 99 in 110. Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#).

⁽⁹⁴⁾ V skladu s členom 11 direktive o pogojih.

Opomba: Zgornja smernica se lahko smiselno uporablja za zavrnitev priznanja statusa begunca v skladu s členom 14(5) direktive o azilnih postopkih.

Več informacij o tem, kako oceniti, ali novi elementi, ki jih je predstavil prosilec ali so se pojavili, pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito, je na voljo v [oddelku 2.3 z naslovom Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?](#)

3.7.3 Odsotnost prosilca

Pred izdajo kakršne koli odločbe o odpravi mednarodne zaščite je potreben razgovor/pisna izjava. Vendar se lahko zgodi, da se upravičenec do mednarodne zaščite ne udeleži razgovora ali ne predloži pisne izjave. Razlogi za to so lahko različni, od težave z naslovom upravičenca (npr. vabilo na razgovor ali poziv k predložitvi pisne izjave se pošlje na naslov, na katerem zadevna oseba ne prejema več pošte) do bivanja v tujini za krajše ali daljše obdobje, vrnitve v izvirno državo itd. Organ za presojo se lahko odloči za odpravo mednarodne zaščite kljub odsotnosti (ali odgovoru) upravičenca do mednarodne zaščite le, če ima v ta namen zadostne ustrezne dokaze. Vendar je mogoče veljavnost take odločbe izpodbijati s pritožbo, vloženo pri pritožbenem organu, če jo prosilec vloži pravočasno.

Če prosilec vloži ponovno prošnjo, bo treba v okviru obravnave dopustnosti obravnavati elemente, na katere se prosilec sklicuje, da bi utemeljil svojo nadaljnjo potrebo po mednarodni zaščiti. Ker pred odločbo o odpravi mednarodne zaščite ni bilo razgovora ali pisne izjave, bo v skladu z določbami nacionalnega prava verjetno treba opraviti razgovor, da bi ocenili, ali predloženi elementi pomembno povečujejo verjetnost, da je odpravo statusa mednarodne zaščite mogoče razveljaviti. Več podrobnosti je na voljo v [oddelku 2.3 z naslovom Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?](#)

3.8 Med obravnavanjem tožbe zoper odločbo v zvezi s predhodno prošnjo

Dokler zavrnitev predhodne prošnje ne postane dokončna, je treba vse nove elemente, predstavljene v okviru (morebitne) ponovne prošnje, oceniti med trenutnim pritožbenim postopkom ⁽⁹⁵⁾. V skladu z direktivo o azilnih postopkih je treba nova dejstva ali dokaze uvesti v trenutni pritožbeni postopek, saj je pritožbeni organ obvezan zagotavljati podrobno in „*ex nunc*“ presojo dejstev in pravnih vprašanj. Na tej stopnji je treba predložiti vse ponovne navedbe, dokler se postopek ne zaključi.

Kadar prošnje prejme pristojni organ ⁽⁹⁶⁾, bi moral ta organ preveriti, ali predhodni postopek še vedno poteka, in sicer pred organom za presojo ali pritožbenim organom. Če predhodni postopek še vedno poteka (kar lahko, kadar tako omogoča nacionalno pravo, vključuje tudi okoliščine, v katerih je bila obravnava že izvedena v pritožbeni fazi), bi bilo treba prosilca obvestiti, da mora nove elemente predložiti organu, ki trenutno obravnava trenutno prošnjo, in ne bi smel registrirati ponovne prošnje.

⁽⁹⁵⁾ Člen 40(1) direktive o azilnih postopkih.

⁽⁹⁶⁾ Člen 2(f) direktive o azilnih postopkih.

3.9 Večkratne ponovne prošnje

V direktivi o azilnih postopkih ni določene omejitve števila prošenj za mednarodno zaščito, ki jih lahko posameznik vloži v času svojega življenja. To velja ne glede na razloge, zakaj prosilec zahteva, da se izvede nadaljnja vsebinska obravnava.

Vendar so bile zaradi obremenitve, ki jo večkratne ponovne prošnje prinašajo državam članicam, določene nekatere omejitve, da bi preprečili zlorabe pravice do večkratne vložitve prošenj za mednarodno zaščito, da bi prosilec lahko ostal na ozemlju države članice. Tako je na primer, kadar prosilci „razdelijo“ razloge za prošnjo za mednarodno zaščito in/ali delno navedejo dejstva ali predstavijo dokaze v več ločenih prošnjah, ki jih vlagajo postopno. Konkretnije, lahko se načrtno odločijo, da elementov/dokazov ne bodo predstavili v trenutnih upravnih ali sodnih postopkih, da bi lahko te elemente/dokaze uporabili pozneje ter tako začeli nove postopke, če bi bil prvotni postopek zaključen z zavrnilno odločbo. Splošni cilj bi bil lahko odpraviti veljavnost ali *pravnomočno* naravo odločb in vsaj podaljšati njihovo pravico ostati. Tako vedenje je v nasprotju s pravno obveznostjo prosilcev, da čim prej predložijo vse elemente, potrebne za utemeljitev prošnje za mednarodno zaščito in sodelovanje s pristojnimi organi, da bi ugotovili njihovo identiteto in druge elemente, kot je določeno v členu 4(1) in (2) direktive o pogojih, med obravnavo njihove prošnje.

V teh primerih, kot je poudarjeno v [oddelku 2.1 z naslovom Kaj so „novi elementi in ugotovitve“?](#), če je tako določeno v nacionalnem pravu, lahko organ za presojo oceni, ali bi bilo elemente, ki jih je predstavil prosilec, mogoče predložiti med predhodnim postopkom. Z drugimi besedami, preuči se, ali prosilec brez svoje krivde elementov ni mogel uveljaviti prej, tj. ko je potekal predhodni postopek ⁽⁹⁷⁾. Če uradna oseba, ki vodi postopek mednarodne zaščite, sklene, da je bil prosilec tega sposoben, se lahko prošnja zavrže kot nedopustna.

Prav tako lahko države članice v primerih večkratnih ponovnih prošenj odstopajo od pravice ostati na ozemlju. Več informacij o tem je na voljo v [oddelku 1.4 z naslovom Pravica ostati v primeru ponovnih prošenj](#).

3.10 Kadar zavrnjeni prosilec zapusti ozemlje(-a) držav(-e) članic(-e)

Kadar oseba, ki je zapustila ozemlje države članice, kjer je bila izdana dokončna odločba glede njene predhodne prošnje za mednarodno zaščito, vloži novo prošnjo v isti državi članici, se taka prošnja šteje za ponovno prošnjo, če je zadevna država članica pristojna za njeno obravnavo (glej [oddelek 3.11 z naslovom Po dublinskem postopku](#)). Dejstvo, da je zavrnjeni prosilec prej že zapustil ozemlje zadevne države članice, se ne more samodejno obravnavati kot nov element, v zvezi s katerim bi bilo treba izdati odločbo o dopustnosti. Preučiti bi ga bilo treba v okviru predhodne obravnave. Če se je prosilec po neuspešni predhodni prošnji za mednarodno zaščito začasno vrnil v izvirno državo, nato pa po vrnitvi v pristojno državo članico vloži novo prošnjo, v pravnem smislu ni pomembno, ali se je prosilec v matično državo vrnil prostovoljno, na podlagi odredbe o zapustitvi ozemlja ali pa se je bil prisiljen vrniti, na primer v okviru odstranitve.

V tem primeru bi moral organ za presojo med drugim oceniti, ali prosilec zagotavlja informacije, ki se štejejo za zadostne, da bi sprejeli dejstvo, da se je prosilec vrnil v izvirno državo, in dejstva/dogodke, ki so

⁽⁹⁷⁾ Člen 40(4) direktive o azilnih postopkih.

se zgodili med njegovo vrnitvijo ([glej oddelek 2.3 z naslovom Kaj pomeni „pomembno povečuje verjetnost“?](#)).

Na primer, kadar prosilec v ponovni prošnji trdi, da mu grozi preganjanje s strani države, bi bilo treba okoliščine, v katerih je vstopil v matično državo in jo zapustil, ter njegovo interakcijo z organi v izvorni državi (ali njeno odsotnost) preučiti med predhodno obravnavo. Če prosilec predstavlja posamezno grožnjo, se priporoča, da se opravi osebni razgovor v okviru obravnave dopustnosti, če je to zagotovljeno ali omogočeno z nacionalnim pravom.

Nazadnje, kot je bilo že navedeno, je treba dejstvo, da je prosilec zapustil ozemlje države članice, vendar se ni vrnil v izvorno državo, oceniti glede na nove elemente, ki so bili predstavljeni ali so se pojavili v okviru predhodne obravnave. To ni nov element sam po sebi.

3.11 Po dublinskem postopku

3.11.1 Dublinska uredba III

V Uredbi (EU) št. 604/2013 (dublinska uredba III ⁽⁹⁸⁾) so določena merila za določitev, katera država članica je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

Takoj ko državljani tretje države ali oseba brez državljanstva zaprosi za mednarodno zaščito v državi članici, ta država članica običajno najprej preuči, ali je v skladu z dublinsko uredbo III za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito odgovorna druga država članica in ali je mogoča premestitev v zadevno državo članico. Druga država članica je lahko med drugim odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, kadar je družinski član že vložil prošnjo v zadevni državi članici ali kadar je prosilec nezakonito vstopil na ozemlje držav članic prek zunanje meje zadevne države članice. Take ocene se izvedejo le, ko je prošnja prvič vložena v eni od držav članic. Ti primeri so zunaj področja uporabe tega vodnika, saj se nanašajo na prve in ne ponovne prošnje.

Odgovorna je lahko tudi druga država članica, kadar je bila prošnja že vložena v njej. Zadevek v sistemu Eurodac v skladu s členom 9(5) Uredbe (EU) št. 603/2013 ⁽⁹⁹⁾ lahko služi kot dokaz, da je prosilec že vložil prošnjo v drugi državi članici. V nekaterih primerih lahko tudi drugi dokazi kažejo, da je oseba zaprosila za azil v drugi državi članici. Več informacij o tem je na voljo na strani 51 [Praktičnega vodnika urada EASO o izvajanju dublinske uredbe III: osebni razgovor in presoja dokazov](#), 2019. V teh primerih lahko država članica predloži zahtevo za ponovni sprejem državi članici, v kateri je bila prošnja predhodno vložena. Ko zaprosena država članica sprejme tako zahtevo, lahko država članica, v kateri se zadevna oseba nahaja,

⁽⁹⁸⁾ Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL L 180, 29.6.2013, str. 31).

⁽⁹⁹⁾ Uredba (EU) št. 603/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Uredbe (EU) št. 604/2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, in o zahtevah za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac, ki jih vložijo organi kazenskega pregona držav članic in Europol za namene kazenskega pregona, ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1077/2011 o ustanovitvi Evropske agencije za operativno upravljanje obsežnih informacijskih sistemov s področja svobode, varnosti in pravice (prenovitev) (UL L 180, 29.6.2013, str. 1).

osebo sčasoma premesti v odgovorno državo članico. Po premestitvi v skladu z dublinsko uredbo lahko pride do položaja, v katerem prosilec vloži ponovno prošnjo v odgovorni državi članici.

3.11.2 Ponovna prošnja v odgovorni državi članici

Država članica, odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, mora znova sprejeti prosilca ali državljana tretje države/osebo brez državljanstva, ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje, v primerih, kadar:

- se prošnja osebe, ki je že bila vložena, še vedno obravnava v zadevni državi članici ⁽¹⁰⁰⁾,
- je bila njena prošnja umaknjena ⁽¹⁰¹⁾,
- je bila njena prošnja zavrnjena ⁽¹⁰²⁾.

Prošnja se še vedno obravnava

Če se prošnja v odgovorni državi članici še vedno obravnava, po uspešni premestitvi v skladu z dublinsko uredbo odgovorna država članica „obrnava ali dokonča obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je podal prosilec“ ⁽¹⁰³⁾. V tem primeru prosilec ne vloži ponovne prošnje.

Prošnja je bila umaknjena

Če je bila prošnja v odgovorni državi članici umaknjena in je država članica predhodno prekinila obravnavo, ker je prosilec prošnjo umaknil, je treba po uspešni premestitvi v skladu z dublinsko uredbo v zadevno državo članico zagotoviti, da ima prosilec pravico zahtevati dokončanje obravnave prošnje ali vložiti novo prošnjo ⁽¹⁰⁴⁾. To se uporablja le za primere, v katerih na prvi stopnji ni bila izdana odločba o prošnji. V dublinski uredbi III je navedeno, da se taka prošnja „ne bo obravnavala kot ponovna prošnja, kot je določeno v Direktivi 2013/32/EU“ ⁽¹⁰⁵⁾. V takih primerih mora odgovorna država članica zagotoviti dokončanje obravnave prošnje. Več informacij je na voljo tudi v [oddelku 3.4 z naslovom Po umiku prošnje](#).

Prošnja je bila zavrnjena

Če je bila prošnja že zavrnjena v odgovorni državi članici, zadevna oseba pa se uspešno premesti v zadevno državo članico, mora odgovorna država članica v skladu z dublinsko uredbo III zagotoviti, da „zadevna oseba ima ali je imela možnost uporabe učinkovitega pravnega sredstva v skladu s členom 46 Direktive 2013/32/EU“ ⁽¹⁰⁶⁾.

Če bi zadevna oseba želela znova zaprositi za mednarodno zaščito v odgovorni državi članici, bi se to štelo za ponovno prošnjo. Posledično bi bilo treba preučiti, ali so izpolnjene zahteve iz člena 40(2) direktive o azilnih postopkih.

⁽¹⁰⁰⁾ Člen 18(1)(b) dublinske uredbe III.

⁽¹⁰¹⁾ Člen 18(1)(c) dublinske uredbe III.

⁽¹⁰²⁾ Člen 18(1)(d) dublinske uredbe III.

⁽¹⁰³⁾ Člen 18(2) dublinske uredbe III.

⁽¹⁰⁴⁾ Drugi pododstavek člena 18(2) dublinske uredbe III.

⁽¹⁰⁵⁾ Člen 18(2) dublinske uredbe III.

⁽¹⁰⁶⁾ Zadnji pododstavek člena 18(2) dublinske uredbe III.

3.11.3 Ponovna prošnja v državi članici prosilki

V [oddelku 3.11.2](#) zgoraj je omenjen izraz „po uspešni premestitvi v skladu z dublinsko uredbo“. Obstajajo primeri, v katerih zaradi različnih razlogov ni mogoče izvesti premestitve v skladu z dublinsko uredbo, kar lahko navsezadnje vodi v prenos odgovornosti na državo članico, ki je zahtevala ponovni sprejem zadevne osebe („država članica prosilka“). Do tega lahko pride tudi, kadar se prošnja najprej vloži v vseh že omenjenih državah članicah.

Pritožba zoper odločbo o premestitvi v skladu z dublinsko uredbo

Zadevna oseba ima pravico do pritožbo zoper odločbo ali revizijo ⁽¹⁰⁷⁾ odločbe države članice prosilke v zvezi z njeno premestitvijo v odgovorno državo članico ⁽¹⁰⁸⁾. Med obravnavanjem pritožbe pred upravnim sodiščem ali pristojnim pritožbenim organom, kar je odvisno od nacionalne zakonodaje/prakse, je mogoče vložiti novo prošnjo za mednarodno zaščito, vendar ta ne bo obravnavana do izdaje dokončne odločbe s strani pristojnega pritožbenega organa ⁽¹⁰⁹⁾.

Dokončna odločba pristojnega pritožbenega organa lahko povzroči prelaganje odgovornosti z zaprosene države članice na državo članico prosilko, na primer, ker zadevne osebe ni mogoče premestiti v odgovorno državo članico ⁽¹¹⁰⁾. V takem primeru, odvisno od nacionalnega prava/prakse zadevne države članice, se prošnja zadevne osebe za mednarodno zaščito vsebinsko preuči ali pa oseba dobi priložnost, da v zadevni državi članici vloži še eno prošnjo.

Roki za premestitve v skladu z dublinsko uredbo

Če bo zadevna oseba premeščena v odgovorno državo članico, je treba premestitev v skladu z dublinsko uredbo izvesti v skladu s časovnimi roki. Cilj teh rokov je zagotoviti, da ima zadevna oseba navsezadnje učinkovit dostop do postopka mednarodne zaščite v eni od držav članic. Od odobritve zahteve za ponovni sprejem ali od dokončne odločbe o pritožbi, pri čemer je bil odobren odločilni učinek, ima država članica prosilka na voljo šest mesecev za premestitev zadevne osebe ⁽¹¹¹⁾ v odgovorno državo članico. Obstajajo izjeme k temu pravilu ⁽¹¹²⁾, na primer podaljšanje roka, če zadevna oseba pobegne.

Prenehanje odgovornosti

Če je prosilec zapustil ozemlje držav članic za najmanj 3 mesece ali v skladu z odločbo o vrnitvi ali odredbo o odstranitvi, zaprosena država članica ni več odgovorna ⁽¹¹³⁾.

Če se ugotovi, da je bila prosilcu priznana mednarodna zaščita v zaproseni državi članici, se prošnja ne šteje za ponovno prošnjo in je nedopustna. V teh primerih se dublinska uredba III ne uporablja.

⁽¹⁰⁷⁾ Člen 27 dublinske uredbe III.

⁽¹⁰⁸⁾ Člen 26 dublinske uredbe III.

⁽¹⁰⁹⁾ Opozoriti je treba, da nekatere države članice izrecno izključujejo možnost vložitve nove prošnje za mednarodno zaščito do zaključka obravnave pritožbe ali revizije.

⁽¹¹⁰⁾ Člen 3(2) dublinske uredbe III.

⁽¹¹¹⁾ Člen 29(1) dublinske uredbe III.

⁽¹¹²⁾ Glej na primer člen 29(2) dublinske uredbe III.

⁽¹¹³⁾ Člen 19(2) in (3) dublinske uredbe III.

Praktični primeri

Predvideti je mogoče različne scenarije, v katerih država članica prosilka prejme ponovno prošnjo zadevne osebe.

Scenarij primera 1: Premestitev še ni bila izvedena (vendar je še vedno mogoča), vložena pa je bila nova prošnja za mednarodno zaščito ⁽¹¹⁴⁾ v državi članici prosilki

(a) Odločba o premestitvi v skladu z dublinsko uredbo je dokončna

Če se v državi članici, ki izvede premestitev, vloži nova prošnja za mednarodno zaščito, mora odgovorna država članica to prošnjo obravnavati v skladu s členom 40(7) direktive o azilnih postopkih.

V tem primeru, če je to omogočeno ali zagotovljeno z nacionalnim pravom/prakso države članice, lahko pristojni uradnik v dublinski enoti, ki vodi postopek, oceni, ali bi bilo treba odločbo o premestitvi v skladu z dublinsko uredbo, ki je že dokončna, preklicati, ker so se pojavili novi razlogi, ki so relevantni za določitev odgovorne države članice. Razen če prosilec predloži take razloge, se odločba o premestitvi v skladu z dublinsko uredbo ne sme preklicati. V utemeljitvi odločbe bi se bilo treba sklicevati na odločbo o premestitvi v državo članico, ki ostaja veljavna in se uporablja, kot je določeno v členu 40(7) direktive o azilnih postopkih. Zadevna oseba bo imela pravico do ustreznih pravnih sredstev.

(b) Odločba o premestitvi v skladu z dublinsko uredbo še ni dokončna

Če se vloži nova prošnja za mednarodno zaščito, se v državi članici, ki izvede premestitev, ne začne nov postopek mednarodne zaščite.

- Če sodni postopek ne poteka (v roku, določenem z nacionalnim pravom države članice za vložitev tožbe ali revizije), lahko uradnik v dublinski enoti, ki vodi postopek, izvede oceno, ali je premestitev v državo članico še vedno mogoča, pri čemer se upoštevajo zlasti posamezne okoliščine primera. Če je to omogočeno ali zagotovljeno z nacionalnim pravom/prakso države članice, je mogoče, kadar so predstavljeni novi razlogi, relevantni za določitev odgovorne države članice, že izdano odločbo o premestitvi v skladu z dublinsko uredbo preklicati ali spremeniti, odvisno od izida ocene. Če taka ocena ni mogoča, bi bilo treba prosilcu svetovati, naj vloži tožbo ali revizijo.
- Če sodni postopek poteka, je mogoče nova dejstva ali dokaze predstaviti med glavnim trenutnim postopkom. Prosilca bi bilo treba usmeriti k predložitvi takih novih dejstev ali dokazov pristojnemu pritožbenemu organu v revizijo v okviru trenutnega postopka.

Scenarij primera 2: Ponoven vstop v državo članico prošnje („država članica prosilka“) po premestitvi ali prostovoljnem odhodu in vložitev ⁽¹¹⁵⁾ prošnje za mednarodno zaščito.

⁽¹¹⁴⁾ Dublinski postopek se začne, ko se pri državi članici vloži prošnja za mednarodno zaščito (glej člen 20 dublinske uredbe III). V skladu s SEU, sodba z dne 26. julija 2017, *Tsegezab Mengesteab proti Bundesrepublik Deutschland*, C-670/16, ECLI:EU:C:2017:587, odstavek 105, se šteje, da je prošnja vložena, „če pisni dokument, ki ga je sestavil javni organ in ki potrjuje, da je državljani tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, prispe do organa, pristojnega za izvajanje obveznosti iz navedene uredbe, in, po potrebi, če so zgolj bistveni podatki iz tega dokumenta, ne pa ta dokument ali njegova kopija, prispeli do tega organa“. Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#).

⁽¹¹⁵⁾ Dublinski postopek se začne, ko se pri državi članici vloži prošnja za mednarodno zaščito (glej člen 20 dublinske uredbe III). V skladu s SEU, *Tsegezab*, navedeno v opombi 114, odstavek 105, se šteje, da je prošnja vložena, „če pisni dokument, ki ga je sestavil javni organ in ki potrjuje, da je državljani tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, prispe do organa, pristojnega za izvajanje obveznosti iz navedene uredbe, in, po potrebi, če so zgolj bistveni podatki iz tega dokumenta, ne pa ta dokument ali njegova kopija, prispeli do tega organa“. Povzetek je na voljo v [podatkovni zbirki urada EASO o sodni praksi](#).

Če se po uspešnem zaključku dublinskega postopka s premestitvijo v odgovorno državo članico vloži nova prošnja za mednarodno zaščito, bi bilo treba najprej oceniti, ali je zadevna država članica še vedno odgovorna ali je za obravnavo te prošnje za mednarodno zaščito postala odgovorna druga država članica. Če se med to oceno ugotovi, da je še vedno odgovorna ista država članica ali da je postala odgovorna druga država članica, bi bilo treba poslati novo zahtevo za ponovni sprejem. Po odobritvi te zahteve bi bilo treba izdati novo odločbo o premestitvi v skladu z dublinsko uredbo, saj je predhodna odločba o premestitvi zastarala zaradi uspešno izvedene premestitve.

Če se med ocenjevanjem ugotovi, da država članica ni več odgovorna na podlagi razlogov iz oddelka z naslovom [Prenehanje odgovornosti](#) zgoraj po premestitvi ali prostovoljnem odhodu v odgovorno državo članico, in če za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito ni odgovorna nobena druga država članica, bi bilo treba prošnjo obravnavati v zadevni državi članici.

STIK Z EU

Osebno

Po vsej Evropski uniji je na stotine centrov Europe Direct. Naslov najbližjega lahko najdete na spletu (european-union.europa.eu/contact-eu/meet-us_sl).

Po telefonu ali pisno

Europe Direct je služba, ki odgovarja na vaša vprašanja o Evropski uniji. Nanjo se lahko obrnete:

- s klicem na brezplačno telefonsko številko: 00 800 6 7 8 9 10 11 (nekateri ponudniki lahko klic zaračunajo),
- s klicem na navadno telefonsko številko: +32 22999696,
- z uporabo obrazca: european-union.europa.eu/contact-eu/write-us_sl.

ISKANJE INFORMACIJ O EU

Na spletu

Informacije o Evropski uniji v vseh uradnih jezikih EU so na voljo na spletišču Europa (european-union.europa.eu).

Publikacije EU

Publikacije EU si lahko ogledate ali naročite na op.europa.eu/sl/publications. Za več izvodov brezplačnih publikacij se obrnite na Europe Direct ali najbližji dokumentacijski center (european-union.europa.eu/contact-eu/meet-us_sl).

Zakonodaja EU in drugi dokumenti

Do pravnih informacij EU, vključno z vso zakonodajo EU od leta 1951 v vseh uradnih jezikovnih različicah, lahko dostopate na spletišču EUR-Lex (eur-lex.europa.eu).

Odprti podatki EU

Na portalu data.europa.eu lahko dostopate do odprtih zbirk podatkov institucij, organov in agencij EU. Zbirke podatkov lahko brezplačno prenesete ter jih ponovno uporabite za komercialne in nekomercialne namene. Na portalu so dostopne tudi številne zbirke podatkov iz evropskih držav.

Urad za publikacije
Evropske unije